اعلان

ګرانو او قدرمندو لوستونکو پښتو ډاټ نيټ د دې کتاب سره ډيره
خواري کړې ده او په ډير عاجزانه طور ئې تاسو ته دَ مطالعې په
غرض ډالۍ کوي د دې کتاب بې اجازت نقل کول ، چاپ کول يا
زمونږ نسبت ترې لرې کول نه صرف دا چې اخلاقي جرم دے بلکې
ډير سخت منع دي

پښتونستان
پښتو ډاټ نيټ

Distribution, posting, or copying is strictly prohibited
without written permission of Pukhto.Net

Ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

اوښکې
صثالُونه

شیرین یار یوسفزے

(c) ketabton.com: The Digital Library

اوښکي مشالُونه

رڼې اوښکي مشالُونه
دَ مَزل حد پرې روښان کړم

شیرین یار یوسفزے زروبی

(c) ketabton.com: The Digital Library

شورو دَ الله پهٔ نوم چې رحمان اَو رحيم دے

دَ کتاب نوم	اوبنکي مشالُونه
مخونه	۲۰۸ دوه سوه اتهٔ
ترتيب	نېټه وار
ليکونکے	شيرين يار يوسفزے
شعرى زيار	دوېم
کمپوزنګ	امجد امين 628 20 90 – 0321
د املا سمون	شيرين يار يوسفزے او مظهر علي
د چاپ کال او ځاى	۲۰۰۶ پېښور
د چاپ شمېر	۱۰۰۰ يو زر
بيه (قدر)	۲۰۰ روپۍ

دَرکُونه

- يونيورسټى بُک ايجنسى، خيبر بازار، پېښور،
- اکيډمى بک شاپ، پښتو اکيډمى، پېښور پوهنتون،
- زرين زاده يوسفزى، شارجه عرب امارات 00971-505942423
- بربښنا ليک: shereenyar@hotmail.com

دَ کتاب واک اختيار دَ ليکونکى خپله خوندى دے

(c) ketabton.com: The Digital Library

تړون

چې زما دَ خیال تصویر دے
چې زما دَ خوب تعبیر دے

پهٔ وفا کښې بې مثاله
پهٔ ښکلا کښې بې نظیر دے

چې خوددار دے هم دلدار دے
چې بادشاه دے هم فقیر دے

هم مېوه ده هم سایه ده
لکه ډکے دَ انجیر دے

(c) ketabton.com: The Digital Library

اوبنکي مشالونه - یو تاثر

"اوبنکي مشالونه" دَ بناغلي شیرین یار یوسفزی دَ شعرونو یوه شیرینه مجموعه ده- دَ درد او دَ میني دَ ارمان چې کوم خوارډ دَ ځواني په عُمر کښې کېدے شي دَ هغه تولو خوند دَ شیرین یار په شعرونو کښې تر ډېره حده راظاهر شوے دے- شعر هسې هُم دَ خوږ درد دَ اظهار نوم دے او بیا شعر چې په فني معیار هُم پوره وی نو دَ خوږو نغمو صورت ترې ساز شي- فکری بلوغت به شائد چې دَ عُمر په یوهٔ خاص حد کښې راځي ولې شعر چې هرکله یو فطری عطیه ده ځکه نو شاعرانه بلوغت دَ ځوانۍ په هغه ورځو شپو کښې اکثر ښکاره شي چې نوره دُنیا ورته دَ لېونتوب دور وائي- شائد چې عشق او محبت دَ جنون په یو خاص حالت کښې دَ پوهې تر بامه رسي- خبر نهٔ یم چې ستر حمزه صیب دا خبره دَ چا په باب کړې ده:

تا ته پوهه راغله دَ ځوانۍ سره
ما ته هله راغله چې ځواني لاړه

(حمزه)

دَ ستر حمزه صیب دا خبره دَ سند په توګه وړاندې کېدے شي چې پوهه په ځوانۍ کښې هُم راتللے شي- دا بیله خبره ده چې دغه پوهه دَ کوم مضمون او دَ ژوند دَ کومې تجربې پوهه ده- ژوند پخپله لوی اُستاذ دے او شیرین یار یوسفزی چې دَ ژوند لهٔ کومو مکتبونو سبق زده کړے نو دا خبره یقین ته نزدې ده چې په ډېر لږ عُمر کښې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ئې دَ شاعرانه پوهې ډېر وړد فني سفر کړے دے-

دَ شیرین یار پهٔ "اوښکې مشالونه" کښې چې کومه شاعری ده او دَ کوم قِسم شاعری ده هغه دَ ښاغلي دَ فکر غمازی کوی- پهٔ غزل کښې خو ځرګنده خبره ده چې هغه دَ خپل خاطر دَ درد دَ تاثره شعر وائی- کهٔ هر څو دَ هغهٔ دَ انتهائی داخلیت اظهار دے ولې دَ غزل دَ صِنف اَصل مُدعا او تقاضا هُم دَ بنیادم خپل ذات دے- دَ خپل ذات اِحساس یو افاقی قدر لری ځکه پهٔ دې کائنات کښې مینه، ارمان، بې وسی، بې ارزی دَ هر دور دَ انسان برخه ده- پهٔ کوم دور کښې هُم چې څوک دَ ځان پهٔ علامت کښې دَ خپلې مینې دَ جذبې او دَ خپلو مجبورو ذکر کوی نو دا دَ ژوند سره تړلی احساسات افاقی رنګ لری- دَ بنیادم دَ درد جذبه هر چا ته دَ یو رنګه احساسه راپېدا کېږی- پهٔ دې کښې هُم شک نیشته چې ماحول چاپېرچل او دَ تاریخ دوران دَ بنیادم پهٔ دې احساساتو اثر کوی او شاعر لهٔ خپل ماحول وتے هُم نهٔ شی- ولې بیا هُم دَ یوې ازلی جذبې پهٔ رنګ کښې دغه احساسات هرکله او هر چرته وی- دَ مشرقی ژبو پهٔ شاعری کښې غزل دَ کمال تر حده شائد پهٔ دې هُم رسېدلے دے چې دا دَ ذات دَ اظهار لهٔ ټولو کامیابه وسیله ده-

پهٔ جدید دور کښې جدید نظم هُم دَ اظهار دغه رنګ خپل کړے دے ولې دَ صنف پهٔ لحاظ نظم دَ ذات نه سېوا دَ خارج پهٔ بېلو بېلو اړخونو او دَ ژوند پهٔ بېلو بېلو تقاضو بنه رڼا غُرځولے شی- دا روایت هُم پاتې شوے دے چې غزل دَ حُسن و عشق او هجر وصال دَ ذاتي کېفیتونو دَ اظهار دَ پاره وئیلے شی او پهٔ نظم کښې دَ روزګار او دَ دوران دَ غمونو ذکر کېږی- پهٔ دغه روایت شیرین یار یوسفزے یو کامیاب اُستاذ شاعر ښکاری- ځکه چې دَ "اوښکی مشالونه" دَ نظم پهٔ برخه کښې ئې ډېر دَ خوند نظمونه پهٔ مختلفو موضوعاتو وئیلی دی- دغه نظمونه فلسفیانه رنګ هُم لری، دَ خپلې خاورې سره دَ شدیدې وابستګی احساس هُم. دَ ارمان انګازې هُم پکښې اورېدے شی او دَ فنی

(c) ketabton.com: The Digital Library

ارزښت قدر هم لري-

معلومه نهٔ ده چې شيرين يار يوسفزی شاعری کله، څنګه او په کومو حالاتو کښې شروع کړې ده خو د کلام د پختګۍ نه ئې دا برېښي چې د پښتو د شعری ادب ئې ښهٔ مطالعه کړې ده او د شعر پهٔ بابله پوخ تنقيدی شعور هُم لري- لهٔ غزلونو ئې داسې ښکاری چې د حمزه شينواری د شعر نه ئې زور ولې مثبت تاثر اخستے دے او په شعر کښې ئې د عصر د شعر د معيار ښې نښې برېښي-

د "اوښکې مشالونه" شعرونه پهٔ مجموعي توګه دا تاثر ورکوی چې شيرين يار يو ترقي پسنده شاعر هُم دے او شايد چې د ترقي پسندو يا نورو نظرياتي شاعرانو سره ئې ناسته پاسته هُم ډېره شوی وی- دا هُم کېدے شي چې شيرين يار د قامي او نظرياتي سياست سره تعلق هُم لري- څکه نو عجيبه علت دا هم دے چې شيرين يار ځېنې ځاے ځل احساس خبره هُم کوی نو د ترقي پسندی پهٔ اصطلاحاتو او پېرايه ګښې ئې کوی- ولې د کلام د سرسری مطالعې نه ئې داسې نتيجې اخذ کېدے شي چې اتفاق ورسره ضروری نهٔ هم دے- شاعر شاعر وی- که د هر رنګ، هر مکتب او هرې نظريې شاعر وی او ما ته دا هُم معلومه نهٔ ده چې پهٔ دا مجموعه کښې د شيرين يار د زنداني ورځو شپو شاعری شامله ده او کهٔ نه؟ خو په مجموعي توګه پکښې د هغهٔ د پرېشان خاطر د اواز بازګشت اورېدے شي-

دا مجموعه به يقيناً چې د پښتو پهٔ شعری ادب کښې د قدر وړه اِضافه وی او کهٔ څوک د شيرين يار يوسفزی د ذاتي ژوند د ناکردو نه خبر شول نو شائد چې د دې کتاب به نوره هُم زياته پذيرائي وُشي-

زهٔ د ښاغلي شيرين يار يوسفزی مننه کوم چې ما ته ئې پهٔ دې ښکلي مجموعه د يو څو خبرو ليکلو بلنه راکړه- کهٔ هر څو زهٔ د وخت پهٔ داسې حالاتو کښې ګېر يم چې پهٔ تفصيل سره مې پرې هغه رنګ ليکل وُنهٔ کړے شول څومره چې ئې حق وو ولې

(c) ketabton.com: The Digital Library

پهٔ منډه منډه او پهٔ بیړه بیړه لیکلے شوُو دي څو خبرو د پاره زهٔ د ښاغلی محمد اسرار اتل هُم ډېره مننه کوم چې هرکله ئې ما ته د دې لیکلو یاددهانی کړې ده۔ ورسره د شیرین یار یوسفزی د ورور ګوهر ننګیال هُم ممنون یم چې ډېر پهٔ صبر ئې زما د دې نیمګړی لیک انتظار کړے دے۔

پروفېسر ډاکټر راجولی شاه خټک

پښتو اکېډیمی، پېښور پوهنتون

۱۸ اکتوبر ۲۰۰۵ء

(c) ketabton.com: The Digital Library

دَ بندیوان شاعر اوښکې مشالونه

د کل انسان د احساساتو او جذباتو د اظهار د ذریعو او طریقو نه پورته د شاعر انسان احساسات او جذبات چې کله د شعر په ذریعه او طریقه کښې بیان شي نو کهٔ هغه سانده او نوحه وی نو ویر ژړا کښې نې زرهٔ راښکونکے اثر وی او کهٔ د خندا، ښکلا، رنګ او نُور، زلفو او رُخسار په ژبه خپل احساسات شعر ته وسپاری نو د ګردونو، ریګونو نه لاله زار جوړ کړی او تصور به درله ښکلے او رنګین کړی- دغه وجه ده چې شاعر د غم او درد، ګُل او خار، خندا او ښکلا مجموعه ده، لکه چې په ځان کښې ټول کائینات لری- په دغه حواله شاعر انسان ته د خپل ماحول او چاپېرچل او ټولنې نمائنده ویلے کېږی- ځکه خو محققین چې هرکله د تېرو زمانو تحقیق او څېړنه کوی نو هغوی د هغه تېرو زمانو د دورونو شاعرانو او لیکونو نه د وختونو د حالاتو د وارداتو او واقعاتو په رڼا کښې هر څهٔ اخذ کوی- په دغه حواله مونږ شاعر ته د وخت غږ، غوږ او ژبه ویلے شو-

دلته چې نن مونږ د پښتو د یو تکړه او ویښ شاعر شیرین یار یوسفزی د شعرونو مجموعه ''اوښکې مشالونه'' راخلو نو د هر څهٔ نه اول به د انسانی فطرت هغه احساس په نظر کښې لرو چې انسان فطرتاً ازاد او د رڼا محرک پاتې شوے دے نو ځکه کهٔ شیرین یار یوسفزے دا وخت په کوټ لکهپت جېل لاهور د مرګ کوټې کښې پروت د دې ملک د تور قانون سزاوار دے نو د هغهٔ په ذهن کښې د خپل پښتون فکر رڼا هم

(c) ketabton.com: The Digital Library

شته او د دغې رڼا فکر نوم "اوښکې مشالونه" دے۔

د لاهور په قيد و بند کښې دلته ما ته په تاريخ کښې د ډېرو پښتنو بنديوان فکرونه راياد ډېرې او هر پښتون ته پنجاب په خپلو چشمو کښې کتلې دی۔ د دغه تولو لۀ پاره ما ته د محترم قلندر مومند دا شعرونه مخې مخې ته کېږی:

چې په خوشحال په رنتهمبور کښې وُشوې
هغه کانې په ما لاهور کښې وُشوې
د رڼا ناوې دغه تولې قيصې
ما سره ستا د مينې تور کښې وُشوې
د اشنا ياد د قفس ورمات کړو
بهلتونه ډزې دې په کور کښې وُشوې

د لاهور پنجاب د بنديوانو دغه تسلسل چې دا وخت شيرين يار يوسفزی ته رارسی نو دلته د قلم او حرف د تقدس په حواله رحمت شاه افريدی ته هُم عين هغه سزا اوروَلے شوې ده چې د پنجاب يو جج د يو پښتون د مقدمې په وخت هائی کورټ، لاهور ملتان بېنچ کښې وئيلی وُو۔

"ملزم چونکہ پٹھان ہے اس لیے منشیات کیس میں ملوث ہونا غیر یقینی نہیں۔"

د هائی کورټ ملتان بېنچ دا ريمارکس چې مونږ د قلم او حرف په حواله رحمت شاه اپريدی او ښاغلی شيرين يار يوسفزی سره د تول پښتون په حقله راواخلو نو د هر پښتون په حقله د تول پنجاب تاثر هُم دغه دے لکه چې پنجاب د تول پښتون په مقدمه کښې مدعی هُم او پخپله ګواه هُم دے او زمونږ په حقله دا وائی:

فقیہہ شہر بولا بادشاہ سے
بڑا سنگین مجرم ہے یہ آقا

(c) ketabton.com: The Digital Library

اسے مصلوب ہی کرنا پڑے گا
کہ اس کی سوچ ہم سے مختلف ہے۔

په دغه لاهور کښې د پښتو د قلم دغه دوه بنديوان نن هم په تيارهٔ زندان کښې فکرونه مشالونه لری او زهٔ چې دلته د بنديوان شاعر په قېد و بند کښې د ازاد پښتون فطرت شعرونه "اوښکې مشالونه" گورم نو د يو خو کلامونو نه علاوه ئې د کلام مجموعي تاثر دا دے چې هغه د ذات قېدی نه بلکې دې ټول نظام کښې د رياست يو داسې باغي قېدی دے چې په زندان کښې هم د ټول پښتون خبره کوی او لکه څنګه چې د يو طوطي يا د بل الوتونکي مارغهٔ نه په پنجره کښې د بندېدو باوجود د الوتو فطرت خوک نهٔ شي اخستے. دغه شان د بنديوان شاعر فکر او خيال هم څوک رااېسارولے نهٔ شي، نو ښکه خو وائي:

لار کښې د مقتل کهٔ وُدرېدلے يم
څهٔ به تر مرامه رسېدلے يم
ستا پهٔ گُل رخسار چې خلېدلے يم
تل لکه د پرخې ژړېدلے يم
ستا چې د کاکل ځرې سمسوره ده
دا لکه سپرلے زهٔ غورېدلے يم
ستا د ژوند فضا چې معطره ده
دا لکه نکهت زهٔ رقصېدلے يم
شپې ته د سبا د ستورې خل وينم
کله د وحشت نه بورنېدلے يم
داسې کوم جرس تتر وهلے شي
زهٔ لکه پاځون ته غرېدلے يم

(c) ketabton.com: The Digital Library

د شاعر متعلق د بعضو خلقو خیال دے چې دے خو یا د نرکسیت ښکار وی او یا د ذات دومره قېدی وی چې د ذات د خول نه هدو بهر نهٔ شی وتلے- شاعر یو غېر مستقل مزاجه او یو خیالی کردار یادېږی چې افلاطون هُم ناخوښه کړے وو- خو د نوی دور شاعر چې هرکله په مزاحمتی دور کښې کوم رول لوبولے دے نو بیا "خطرناک مبلغ" یاد شوے دے- په دغه حواله چې زهٔ د بناغلی شیرین یار یوسفزی شاعری ته ګورم نو د "پنجاب زندان" او د "پنجاب قانون" ترې هُم د شاعری زور اخستے نهٔ دے بلکې چې څومره ترې چاپېره حصارونه جوړ شوی دی نو دومره عین د انسانی او پښتنی فطرت پهٔ رنا کښې دې پښتون باغی پهٔ شعر کښې ویېلی دی چې:

د یارانو تړون غواړو
مدام مرګ د پېلتون غواړو
د مرګ کُومی کښې هُم یاره
سرګرمی د ژوندون غواړو
د جرس پهٔ هر یو غږ کښې
نوے نوے پاڅون غواړو

زهٔ د نثری مصروفیاتو پهٔ وجه د شعر د مطالعې نه غېرحاضر پاتې شوے یم خو د شیرین یار یوسفزی د "افغان کُلونه" پهٔ حواله اوس دا "اوښکې مشالونه" زما خوښ شعرونه دی- زهٔ پهٔ شاعری د فنی اُستاذانو او د شعرونو ورکشاپ کښې د "فنی مېکېنکانو" پهٔ شان پُرزه پهٔ پُرزه کتو قائل نهٔ یم بلکې زهٔ د شعر دننه خیال، فکر او پېغام ته ګورم- خو زما دعویٰ ده کهٔ چرې د شیرین یار یوسفزی دا "اوښکې مشالونه" چا د شعر د فن د اُستاذانو ورکشاپ ته یوړل نو وزن، بحر اصطلاحات او د شعر چې څومره لوازمات دی هغې کښې به کش کرپ ونهٔ مومی بلکې دا به وائی چې شیرین یار یوسفزی پهٔ شعر کښې خیال، فکر او پېغام د وزن او بحر پهٔ چوکاټ کښې داسې

(c) ketabton.com: The Digital Library

پېوست کړی دی لکه سرکش باغی چې څوک په زنځیرونو کښې رابند کړی-

هم دغه شان شیرین یار یوسفزے د لاهور قېد و بند کښې بقول فېض احمد فېض د دې شعر په مصداق وائي:

متاعِ لوح و قلم چھن گئی تو کیا غم ہے
کہ خونِ دل میں ڈبو لی ہیں انگلیاں میں نے
زباں پہ مہر لگی ہے تو کیا کہ رکھ دی ہے
ہر ایک حلقۂ زنجیر میں زباں میں نے

نور البشر نوید، پېښنور-

۳۱ جنوری ۲۰۰۶ء

(c) ketabton.com: The Digital Library

دَ فکر و فن پهٔ هنداره کښې دَ اوښکو مشالونه

شیرین یار یوسفزے خلمے لیکوال دے خو فکری او فنی اړخونه ئې پهٔ کم عمری کښې پهٔ ګنو برخو وېشلے شوی دی- د دهٔ تاند تپاند جذبات هر څو کهٔ د ځوانی پهٔ بام غزؤنې کوی او شاهینی وزر ئې الوت ته چمتو دے خو بیا هُم ورسره د ادبی ژوند یوه داسې پنګه پرته ده چې دغه تاند تپاند جذبات ئې هېڅ کله هُم لهٔ خپل سمت او لارې نه نهٔ ورکوی بلکې لا ورله فکر او نظر ته خُلا بخښی او خپل مرام و مقصد پله ئې پاروی او باده کوی- شیرین یار کهٔ د سماج د لمبه لمبه حالاتو سره ډغرې لپاره د خپل قلم پهٔ زور خان تر اخبارونو او مجلو رسوی نو د انتقادَ د بې نیامه تېغ پهٔ لاس هُم د خپل رسا فکر پهٔ زور پهٔ هر ادبی مکتب ورګډېږی- کهٔ د خپلې پښتو ژبې د صحیح لیک لوست د پاره هاندې هڅې کوی، د پښتو پهٔ املا، لیک دود او شعری وزن، بحر کتاب لیکی نو دغه مینه ئې د جېل تورو تمبو شا ته هُم د فکر او شعور زور ته دوام ورکوی- ځکه خو د ابی خلقو سره مسلسل د لیکونو لهٔ لارې کلکې اړیکې لری، څهٔ چې د دهٔ د پښتو ژبې ادب او پښتون اولس سره د مینې ثبوت ښکاره کوی- د جېل ژوند هر څو کهٔ د دهٔ د ذات سره اهم تعلق لری او د دهٔ وجود قېد دے خو د دهٔ د فکر او فن او شعری ښکلا نه هېڅ کله ګېره نهٔ شی چاپېرولے: لا چې نورې ورکښې د وسعت او پراختیا لارې پیدا کوی —— خو کهٔ مونږ د شیرین یار پهٔ دغه ګڼ اړخیز ادبی ژوند کښې د دهٔ

(c) ketabton.com: The Digital Library

مستقل مزاجي رنګ لتوو نو هغه ډېر په شدت سره د دهٔ په شاعرۍ کښې جوت او ځرګند ليدے شي کوم چې نن د هر پښتون په وړاندې د دهٔ د اولنۍ ټولګې "افغان ګلونه" او دا دے اوس د "اوښکې مشالونه" په شکل کښې برڅېره پروت دے- د شيرين يار په تنه بوده کښې د شاعر زړهٔ درد لکه د روح داسې وردننه شوے او دغه شاعرۍ د دهٔ دردېدلي احساسات او جذبات په هر لور داسې شيندلي دي چې کهٔ د پښتانهٔ وطن د خاورې او تاريخ وياړنې قيصې او ستائېنې پکښې دي نو د پښتون اولس د وحدت، يووالي او خپلواکۍ د ضرورت سره سره پکښې د دوی د ژوند د خېنو ېې وسو او مجبورو خاکه ډېره صفا او ځرګنده راښکلې شوې ده- دې سره سره د شيرين يار د تنقيد د بې نيامه تيغ نه هغه خودغرضه، د استعمار دلالان او بې ضميره واکداران هم بچ نهٔ دي پاتې شوی چې منصفان ئې هُم طرفداران دی او تل ئې د مظلوم اولس وينې ځکلې او چا چې تل د دغه اولس خاوره په شاړولو شډلو او وطن په ويرانو کښې د بدلولو هڅه کړې ده، شيرين يار د خپل کلي، خپلې خاورې او وطن په هر ډکر د دغه رنګ قوتونو په ضد ولاړ دے او هُم دغه د ژوند مزاحمتي برخه ئې د خپل رسا فکر په زور د شعر جولۍ ته غُرځولې- شيرين يار دغه مزاحمت د خپلې خاورې، پښتنې اقدارو، رواياتو او دې خاورې سره تړلې هر څيز او د انسان د ښېګړې او سُکالۍ په غرض د خپل ژوند مقصد و مرام بولي- هُم د ژوند دغه تاودو سرو نه ئې د حالاتو سره د مقابلې چل زده کړے ځکه خو د شيرين يار فکر و فن هُم بنائي چې دے د حالاتو غلامي نهٔ قبلوی او نهٔ ورسره د سمجوتې په لاره ښکاری-

د حالاتو په ضد ولاړ شيرين يار دغه انقلابي تصور، د دهٔ په خيال خور مزاحمتي رنګ، د فکر وحدت او د فن کمال دے د خپل عصر د شاعرانو نه نهٔ يواځې بيلوی بلکې يو ځانګړے مقام هُم وربخښي- ځکه خو ئې شاعرۍ د يو ځانګړې ښکلا او تهذيبي شائيستګۍ سره سره د لفظونو د زړهٔ پورې استعمال هنداره هُم ده او د ژوند د

(c) ketabton.com: The Digital Library

حقیقتونو او هنګامو، قامي فکر او اولسي مسئلو د بیان او اظهار اثرناکه ذریعه هُم ده- د شیرین یار یو خانګړے اسلوب دا هُم دے چې کۀ د ژوند پۀ کړکېچونو کښې هر څومره ظلم جبر او بې انصافي سره مخ شوے دے خو خپل شعر ئې د بې خایه نعرو، چغو او سُورو (ویرویرانو) نه بچ ساتلے دے- هر څو کۀ ورته پۀ دغه لارو، پړاوونو د ناکامۍ او بې وسۍ مخه هُم شوې خو دغه د زړۀ ماتي او مایوسۍ قیصې ئې د شعر برخه نۀ ده کړخولې او شعر ئې د داد عزم او جرأت نه عبارت دے- "اوښکې مشالونه" کښې د قامي فکر، تولنیز ژوند د غُبنتنو، امن او انسان دوستۍ سره سره د مینې هغه لازوال جذبه هُم د شیرین یار لۀ ذاته چاپېره چورلی کومه چې دے د خپل محبوب لۀ پاره لری (لکه چې د انس، جنس، قام، کلتور، ژبې، خاورې او وطن وارو پۀ شکل کښې خپل بیل بیل محبوب لری)- دغه راز شعرونه ئې خای پۀ خای داسې احساسات لری کوم چې د مینې د هر تعلق د ناکامۍ او کامیابۍ دوارو حال وائي او د دۀ د خُوږ خُوږ ژوند زړۀ نه راوتې جذبو له د سندرو ژبه ورکوی-

شیرین یار د ښۀ شعر لیک او پۀ ادبی لارو چارو د مزل هُنر د چا اُستاد یا کوم ادبی مکتب کښې د ناستې نه نۀ دے زده کړے خو د خُوب نه د خوب تر لۀ پاره ئې د کتابونو، مجلو او اخبارونو هره پانه لټولې پۀ هر څۀ ئې ژور او تنقیدی نظر اچولے او کله چې پۀ عملی ژوند کښې د لمبه لمبه حالاتو سره مخ شوے نو احساس او جذبې ئې اور اخستے او فکر ئې راولاړ شوے دے او هُم دغه څۀ دا دے شیرین یار تر یو داسې خایه رارسولے دے چې د "افغان ګلُونه" او "اوښکې مشالونه" نه پس د پښتو پۀ املا، بحر او وزن هُم کتاب لیکی کوم چې به دېر زر د لوستونکو د نظره تېر شی څکه به زما دا ویېل بې خایه نۀ وی چې شیرین یار د یو ښۀ زیرک او استاد شاعر سره سره یو ښۀ نثر نګار هُم دے او نقاد هُم-

(c) ketabton.com: The Digital Library

شیرین یار خپله تخلیق او تحقیق کوی او پخپله ورته په تنقیدی نظر هُم گوری او په نتیجه کښې یوه درسته، ځانګړې او مناسبه کړنلاره خپل قلم او خیال له ټاکی- هُم دغه راز خپل عملی ژوند کښې ئې هُم قدم په قدم دَ دغه لارې "مشالونه" بل کړی- الله دې وکړی چې دَ شیرین یار دَ قلم او قدم او اوبښکو واړه "مشالونه" دَ دهٔ دَ روښانه سحرونو زیرے په برخه کړی-

محمد اسرار اتل

آشنا منزل

باغ حرم، لوند خوړ، مردان-

نېټه : دَ فروری اولنی ۲۰۰۶ء

(c) ketabton.com: The Digital Library

امېل

غزل برخه

شمېر	وړومبی مصرعه	مخ
۱	ما درته دَ زلفو دَ سودا ؤوې	۲۷
۲	تا مې کړے عیادت دے	۲۸
۳	دَ بلبلو دَ نوا خبرې ؤکړه	۲۹
۴	بې آبه نهٔ یم چې به آب أخلم	۳۰
۵	دَ خپل خیالونو تماشا جوړؤم	۳۱
۶	کهٔ بلبل لره غُنچه ده	۳۳
۷	دمه شپه کښې هم شوګیر یم	۳۴
۸	نهٔ اباسین کوی اوس ما ته پهٔ چپو خبرې	۳۶
۹	یاره دَ تا دَ خط او خال خبره	۳۷
۱۰	کوه بُلبُله دَ رنګینو پَسرلو خبرې	۳۸
۱۱	زهٔ چې پهٔ زړونو حکومت کؤمه	۳۹
۱۲	پهٔ کوم سبا آو پهٔ بېګا کښې أوېره شوی نهٔ یُو	۴۰
۱۳	لره سا به مې پهٔ سا شي	۴۱
۱۴	رضا پېښنه دَ تقدیر شي	۴۳
۱۵	ستا پهٔ چم کښې بې آرزی ده	۴۴
۱۶	چرته دے همرا زما لهٔ خوا تلے	۴۵
۱۷	ته کهٔ پهٔ لر آو کهٔ پهٔ بَر اوسېږې	۴۶

(c) ketabton.com: The Digital Library

شمېر	ورومبۍ مصرعه	مخ
۱۸	کهٔ تر خنګه مې شباب دے	۴۷
۱۹	څو کهٔ يو مو پهٔ لاړ زغل دے	۴۸
۲۰	عمارت دَ مال او سر پکښې معدُوم دے	۴۹
۲۱	زهٔ نېوُلے ستا دَ مينې پهٔ قصُور يم	۵۰
۲۲	ښکلے يار پهٔ مثبن زړهٔ مې خبر کوم دے	۵۱
۲۳	ارمانونه سبزه زار دے	۵۲
۲۴	يو لهٔ زلفو دې شبخون دے	۵۳
۲۵	داسې نَه چې بې تالاش آو بې تدبير يم	۵۴
۲۶	څوک به سبورے و ته هم ئې قريب نهٔ کا	۵۵
۲۷	چخنې شوے چې دَ پښو لاندې دستُور دے	۵۶
۲۸	دَ بُلبُل خوږه نوا يم	۵۷
۲۹	خنګ سَره سَره غرمه	۵۸
۳۰	زهٔ پهٔ سترګو دَ شعور هسې بينا يم	۵۹
۳۱	روح مې کومې بلا وُړے دے هر چا زدٔه	۶۰
۳۲	جمعيت مې خور کاکل دَ لَيلا يوسی	۶۱
۳۳	استقبال ئې لاس پهٔ نام دَ خط رقم ته	۶۲
۳۴	وينې ادراک لهٔ تغافله رابېدار کړم	۶۳
۳۵	ستا دا يو هسې انتشار وژاړم	۶۴
۳۶	تغافل دې دومره زيات شو	۶۵
۳۷	چې ماضي باندې خپل حال ږدی	۶۶
۳۸	چې ښهٔ يار دے کنار هسې	۶۷
۳۹	کهٔ دې خلهٔ زما پهٔ خلهٔ شی	۶۹
۴۰	تا نيوُلے خپل ډګر دے	۷۰
۴۱	للمه، دشته، سم او غر پيکه پيکه دے	۷۱
۴۲	ډېر کهٔ منزل ته مو مزل وُنهٔ کړهٔ	۷۲

(c) ketabton.com: The Digital Library

شمېر	وړومبۍ مصرعه	مخ
۴۳	سپین جبین وَ ته ئې رام "ماهِ تمام" بیا	۷۳
۴۴	خندِ و خار دے، کندکپر دے	۷۴
۴۵	ستا په عشق کښې چې بدنام دے	۷۵
۴۶	نۀ خپل ځان وَ ته په ځنګ یم	۷۷
۴۷	څو چې په شپه دې اوربل خور نۀ شي	۷۸
۴۸	دَ ښائستونو دَ منظر خبرې	۷۹
۴۹	تا کۀ وړک دې خُوږ نظر کړۀ	۸۰
۵۰	هر یو خیال چې مې حَسین دے	۸۱
۵۱	دَ شوخو سترګو مست نظر خورېږي	۸۲
۵۲	چې راپېښه جُدائی ده	۸۳
۵۳	دَ اهونو کۀ طوفان دے	۸۴
۵۴	تنهائی ده، ځان ځانی ده	۸۵
۵۵	نرۍ شونډې کۀ دې پاڼې دَ ګُلاب دی	۸۶
۵۶	مست خَراب دې چې دَ سترګو په صهبا دے	۸۷
۵۷	ستا دَ زلفو په سودا مې ژوند حساب دے	۸۸
۵۸	خال په زنه، په رخسار چې لر او بر ړدی	۸۹
۵۹	یو سکوت دے، خاموشي ده	۹۰
۶۰	دَ اُلفت په هر یو راز او بِنا زده دے	۹۱
۶۱	چې دَ ښکلو تِکانه ده	۹۲
۶۲	خلاص دَ زلفو ئې زندان شي	۹۳
۶۳	راستنه هسې ایام شي	۹۴
۶۴	په چا کله دومره ګران یم	۹۵
۶۵	هغه سپرلے ستا دَ نظر لټوُم	۹۶
۶۶	په خپل آب باندې پوره ده	۹۷
۶۷	څوک دې زُلفې څوک مژګان دی	۹۸

(c) ketabton.com: The Digital Library

شمېر	وړومبی مصرعه	مخ
۶۸	دَ یار یاد کۀ زوروَر دے	۹۹
۶۹	تل زما دغه دُعا شي	۱۰۰
۷۰	کۀ پۀ دَم او پۀ دُعا شي	۱۰۱
۷۱	اضطراب او دَ سکون خبرې کېږي	۱۰۲
۷۲	دَ مهتاب هسې رڼا دے زما یار	۱۰۳
۷۳	لکه ګُل ئې نزاکت دے	۱۰۴
۷۴	دا یو څۀ رنګ له نګار دے	۱۰۵
۷۵	شرک دَ زلفو کښې فنا شم	۱۰۶
۷۶	کۀ ښائست کښې غېرت وے	۱۰۷
۷۷	ما زده – چې زما شام او سحر تلے	۱۰۸
۷۸	لېونتوب کۀ مې شُهره شو	۱۰۹
۷۹	څۀ به پاتې دَ زړۀ دم وی	۱۱۰
۸۰	هغه سترګو وَته بیا سترګې پۀ لار یم	۱۱۱
۸۱	دَ یارانو محفل خور دے	۱۱۲
۸۲	څو مئېن دې فرزانه دے	۱۱۳
۸۳	اور ئې پای نَه تر سر واخست	۱۱۴
۸۴	غم پۀ زړۀ کۀ دَ جانان شته	۱۱۵
۸۵	دَ ملت پۀ اُفق ستورے دَ سبا یم	۱۱۷
۸۶	درسته شپه لکه دَ پرخې پۀ ژړا یم	۱۱۸
۸۷	دَ مرام پۀ خوشې لاره یک تنها تلو	۱۲۱
۸۸	خپل نظر لره رڼا یم	۱۲۲
۸۹	خود وَتلے له شعور یم	۱۲۴
۹۰	څو دا اوښکه مې سره ده	۱۲۵
۹۱	لکه دَ پرخې وربدلے نۀ شې	۱۲۶
۹۲	نۀ پۀ ما او نۀ پۀ تا یم	۱۲۷

(c) ketabton.com: The Digital Library

شمېر	وړومبی مصرعه	مخ
۹۳	دَ صحرا دَ هر يو ګُل سپورے دَ سر شی	۱۲۸
۹۴	دَ اغيار لره اغيار يه	۱۲۹
۹۵	دَ غل نوم دلته سرکار دے	۱۳۰
۹۶	خوند دَ مازيګر اَو سحر چرته دے	۱۳۱
۹۷	دې انصاف ستا دَ "قانون ته" !	۱۳۲
۹۸	چې کاته دې هومره نور شی	۱۳۳
۹۹	ستا دَ وعدې غُندې اوپره خبره	۱۳۴
۱۰۰	هغه ډکه دَ وسواس شپه مې سبا کړه	۱۳۵
۱۰۱	بَهانه کۀ دې پخه شی	۱۳۶
۱۰۲	ما دې کاکل هسې تار تار ؤليدۀ	۱۳۷
۱۰۳	چې لۀ وخته ناخبر يې	۱۳۸
۱۰۴	ستا دَ کلی بنۀ احوال دے	۱۳۹
۱۰۵	ستا هغه نظر به وی	۱۴۰
۱۰۶	ما پۀ خوب کښې ستا دَ وصل امکان ؤليد	۱۴۱
۱۰۷	"روز و شب" به دې بيان کړم	۱۴۲
۱۰۸	زۀ به څۀ وينمه چرې دَ چا ستر ګې	۱۴۳
۱۰۹	لار کښې دَ مقتل کۀ اودرېدلے يم	۱۴۴
۱۱۰	دَ خزان دَ آمد کُوکې پۀ بهار کړې	۱۴۵
۱۱۱	عام و خاص وته معلوم شوم	۱۴۶
۱۱۲	چې فنا مې لۀ نظر شوې	۱۴۷
۱۱۳	څومره چې خبرانه ده	۱۴۸
۱۱۴	پت پالم، وفا کوُم	۱۴۹
۱۱۵	څو لکه پخوا نۀ شې	۱۵۰
۱۱۶	هره کريکه به اذان کړم	۱۵۱
۱۱۷	کۀ دې زړۀ دَ التفات شی	۱۵۲

(c) ketabton.com: The Digital Library

شمېر	وړومبی مصرعه	مخ
۱۱۸	ستا اوربل چې کړۀ زما نه دومره خوږ زړۀ	۱۵۳
۱۱۹	خلي نه زما ئې څو اوښکلې نۀ ده	۱۵۴
۱۲۰	هلۀ ما ته به همکار شې	۱۵۵
۱۲۱	څوک چې لولپه نۀ شي	۱۵۶
۱۲۲	تۀ زما فکر او خیال زده	۱۵۷
۱۲۳	ما نه مې نظر دے ورک	۱۵۸
۱۲۴	دریغه یو پۀ زړۀ مابښام	۱۵۹
۱۲۵	دَ درد و غم او اذیت قیصه ده	۱۶۰

(نظم برخه)

شمېر	عنوان	مخ
۱۲۶	امن او ښکلا	۱۶۲
۱۲۷	ازادي او وطن	۱۶۳
۱۲۸	اے دریغه!	۱۶۴
۱۲۹	خدایه! (دُعا)	۱۶۵
۱۳۰	ځواني	۱۶۷
۱۳۱	دَ وخت لَیلا	۱۶۸
۱۳۲	ګران مشر اجمل خټک ته	۱۶۹
۱۳۳	پوره په هر کالي	۱۷۲
۱۳۴	ما ته یاد شې اے وطنه!	۱۷۵
۱۳۵	آه — نجات	۱۸۳
۱۳۶	مشر نخو خان ته!	۱۸۷
۱۳۷	نوحه	۱۹۰
۱۳۸	تخیل	۱۹۲

(c) ketabton.com: The Digital Library

شمیر	عنوان	مخ
۱۳۹	هغه او زۀ	۱۹۳
۱۴۰	دَ بُلبُل ناله	۱۹۴
۱۴۱	آه ----- دروند پښتونه!	۱۹۵
۱۴۲	حالات او باوَر	۱۹۶
۱۴۳	وطنه ----- خو!	۱۹۷
۱۴۴	دَ استعمار دلال ته	۱۹۹
۱۴۵	رښه اوښکه او دَ پښتنې لَېلا پۀ نوم	۲۰۰
۱۴۶	ښکلې دَ خپل کلی	۲۰۱
۱۴۷	قطعې	۲۰۲-۲۰۸

(c) ketabton.com: The Digital Library

ږوايه چې!

الله پۀ ذات تنها دے
هر چا نه بې پروا دے

نۀ دۀ ځوک زېږولے
نۀ دے لۀ چا پَیدا دے

پۀ سیال دَ دۀ ځوک نیشته
دے یو دے او یکتا دے

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

پـهٔ خپـل ځـان هـزار داسـتانه
سـارينده او نـهٔ پـهٔ چنـګ يـم

(c) ketabton.com: The Digital Library

اساس

دَ یارانو ترون غواړو
مُدام مرګ دَ بېلتون غواړو

دَ مرګ کُومې کښې هم یاره!
سرګرمي دَ ژوندون غواړو

دَ جرس په هر یو غږ کښې
نوے نوے پاڅون غواړو

دَ ښائست همه شهرت له
یو هنګام دَ جنون غواړو

اننګو دَ "نن سبا" کښې
بیا سُرخي دَ پرون غواړو

شیرین یاره! په هر حال کښې ---!
مګر خَیر دَ پښتون غواړو

(c) ketabton.com: The Digital Library

ما درته دَ زلفو دَ سودا ؤوي
تا راته دَ سترګو دَ صُهبا ؤوي
درست لهٔ سر آو ماله درته تېر ځېني
مونږه دي محفل کښي پهٔ سر بیا ؤوي
عقل، فهم، فکر لهٔ ما ورک هسي
بیا دي نظرونو کښي پهٔ غلا ؤوي
راغلي عیادت له مي؛ خو وژني ما
ډېره پهٔ تمهید کښي دي دُعا ؤوي
وُوری تندرونه پري باران پهٔ ځېر
حال مي دَ ګُلشن راته صبا ؤوي

ستا کارهٔ بانهٔ هُم دا رَوِش لري
تا چي شیرین یار پسي پهٔ شا ؤوي

(c) ketabton.com: The Digital Library

تا مې کړې عيادت دے
يقينی زما شامت دے
پروادار ئې دَ خلقې نۀ يم
خو دَ مينې يو عادت دے
کړم ئې خلاص لۀ هره غمه
ستا يو غم راعنايت دے
دَ پتېکی پۀ ترل نۀ وُو
هغو کړے امامت دے
خپل خوارۀ اجزاء راټول کړه
ستا لۀ مخه عبارت دے

يار حساب دَ بوسې غواړی
شيرين يار باندې قيامت دے

(c) ketabton.com: The Digital Library

دَ بلبلو دَ نوا خبرې وُکړه
دَ چمن اَو دَ صبا خبرې وُکړه
مخ اَو زلفو څخه بیا خبرې وُکړه
دَ سبا اَو دَ بېګا خبرې وُکړه
دَ ښائست دَ نزاکت ستائینه ښه ده
ولې دا چې دَ حیا خبرې وُکړه
دَ رنګونو هغه ډک ماښام تالا دے
اے واعظه! اوس په سا خبرې وُکړه
په هَیبت دَ سپینو تُورو کا وارونه
بیا دَ لېچو دَ ادا خبرې وُکړه

بیا به څۀ وی چې ایام پۀ اختتام وی
شیرین یار ته شه پخلا؛ خبرې وُکړه

(c) ketabton.com: The Digital Library

بې آبه نهٔ یم چې به آب آځلم
یاره! لهٔ تا دَ سوال ځواب آځلم

هر یو عنوان دَ تا لهٔ باب آځلم
زهٔ انتساب لهٔ خپل نصاب آځلم

پهٔ هغه زلفو، هغه مخ مې قسم
لهٔ "روز و شب" حساب کتاب آځلم

سرو اننګو دې خولې وُنیؤلې
خنګ انتقام پهٔ آب و تاب آځلم

واعظه! دومره پهٔ شتاب وُلې یې
ایله قدم دَ خپل شباب آځلم

کله ساقي، کله واعظ رادرومي
چرته تسبې، چرته شراب آځلم

شیرینه یاره! شمله جګه لرم
پهٔ دې عتاب کښې دومره تاب آځلم

۲۰۰۲-۱۰-۲۹

(c) ketabton.com: The Digital Library

د خپل خيالونو تماشا جوړوم
څو تصويرونه د اشنا جوړوم

مينا تر خلې کا چې جُوته شي شراب
سِهل ترکيب سره صُهبا جوړوم

ما وې: سبوا د ديدن تنده شوه؛ لا
تا وې: مېدان د کربلا جوړوم

ما وې: د زلفو مخ نيوے ئې ؤکړئ
تا وې: لۀ سترګو بلا لا جوړوم

لکه بُلبُل چې ژابلې پسرلې
اوس به يو هغه رنګ نوا جوړوم

۲۰۰۲_۱۰_۳۰

(c) ketabton.com: The Digital Library

لکه زما چې ګرېوان څيرې ګُلان
لۀ خپل شيؤنه به ثنا جوړؤم

سپرليه! بوټي پۀ ګودر ؤنوله
خپلو دردونو له دوا جوړؤم

شاړو حجرو کښې مې ډيوې بلؤم
هغه جرګې به درته بيا جوړؤم

توبه دَ زيست مې خط او خال دَ اشنا
تورو تيارو نه هُم رڼا جوړؤم

ستا دَ وعدې غُندې يَو رِزم هَمه
پۀ هر بېګا کښې خپل سبا جوړؤم

(c) ketabton.com: The Digital Library

کهٔ بلبل لره غُنچه ده
نو پتنګ لره ډیوه ده
خوا دې ما باندې پوره ده
دَ پټکی بنکلا شمله ده
تهٔ غَره اوسه پهٔ حُسن
زما هُم دَ عشق نشه ده
دې خیالونو لېونو له
ستا پهٔ مخ جوړه غرمه ده
تر دا هسې بانهٔ غشو
څهٔ نَشه، څهٔ حوصله ده!

خط او خال، لب او رخسار ته
مشاطه پهٔ تماشه ده

(c) ketabton.com: The Digital Library

دمه شپه کښې هُم شوګیر یم
ستا دَ زلفو چې اسیر یم
دَ وَفا دستار تړلے
دَ پښتو دَ ملک سفیر یم
سمه، غرهٔ به سره یو کړم
دَ وحدت هغه بهیر یم
کله پرېوځم، کله پاسم
پهٔ تخریب او پهٔ تعمیر یم
دلداری؛ خودداری یوړه
تا ته څهٔ ښکارم، حقیر یم
زهٔ پهٔ غُښته لهٔ چا کله!
شته من یاره! څو فقیر یم
لوګے ستا لهٔ یو نظره
پهٔ حلقه کښې بې نظیر یم
ستا رضا شی راحاصله
پهٔ تلاش او پهٔ تدبیر یم

(c) ketabton.com: The Digital Library

پهٔ تلاش او پهٔ تدبیر یم
خو کړلے خپل تقدیر یم
خو مقصوده ستا رضا ده
پهٔ حرم او نهٔ پهٔ دیر یم
چې کا یون دَ یار پهٔ لوری
دَ هغهٔ قافلې میر یم
هم هغه راپورې خاندی
چې ئې زهٔ دَ غم پهٔ ویر یم
"یو بلبل دَ ګُل ثنا کړه"
ستا دَ هغه خوب تعبیر یم

غُټې غُټې زلفې وینم
شیرین یاره! ډېر زهیر یم

(c) ketabton.com: The Digital Library

نۀ اباسین کوی اوس ما ته پۀ چپو خبرې
نۀ پېغلې جُونه پۀ ګودر کښې پۀ منګو خبرې
هلته پۀ بڼ کښې اواز نۀ کا کوم طوطی آو مېنا
دلته مَیره کښې خُراړه نۀ کا پۀ شپېلو خبرې
دَ حُجرې ګټ کښې نۀ منګے کا، نۀ رباب دَ مُطرب
دَ زیر او بم سره څلمو ته دَ زړګو خبرې
هغه دَ ژوند دَ رنګینیَو کاروان چرته تللے
پۀ څلۀ چې نۀ راولی بېَرته دَ راتلو خبرې
هغه نګهت، هغه ګُلشن او بنېدل دَ بورا
یاد دَ ماضی شو دې وطن کښې دَ سپرلو خبرې
ګُل دَ لاله هُم چرته تورو خاورو ؤخوړلو
نۀ دَ غانټول ؤکړې بیا پُولو آو پتو خبرې
دَ چاپېریال وجود لمبه دے ترې لوخړې خېژی
دَ ژوند سلګۍ دی: ما ته کاندی پۀ زېبرګو خبرې

دَ اوړو سترګو نظر وُړے مې بنائِست دَ حیات
کړه شیرین یاره! اوس دَ زړونو سپېلنو خبرې

۲۰۰۲_۱۱_۲

(c) ketabton.com: The Digital Library

یاره دَ تا دَ خط او خال خبره
زما دَ حال او استقبال خبره
زما دَ عشق، ستا دَ جمال خبره
نهٔ ده څهٔ دا دَ اشتعال خبره
ګڼې نو تا خبره وړانه کړله
جوړې وو محفل، وه دَ مثال خبره
یار دَ قدرونو پهٔ رموز کښې وایی
نهٔ کا پهٔ بام آو پهٔ دېوال خبره
ستا پهٔ محفل کښې څومره ډېره ؤشوه
یو دَ شړې او بل دَ شال خبره
خبره یو وه؛ خو څوک پوهه نهٔ وُو
ما کړه دَ دامِ آو دې دَ ټال خبره

حُسن وحدت دَے؛ بیا مې ؤچېړله
دَ سمې، غرهٔ دَ اِشتمال خبره

(c) ketabton.com: The Digital Library

کوه بُلبله دَ رنګینو پَسرلو خبرې
هغه دَ عېش او دَ عشرت دَ ورځو شپو خبرې
غوارم ګُلشن کښې دَ نګهت دَ ګډېدو خبرې
بیا دَ بورا دَ بنېدو آو دَ غُنچو خبرې
مُطربه راشه! دَ حجرې په ګُټ کښې بیا وچېړه
په زیر و بم کښې دَ تارونو، په نغمو خبرې
ساقي چې راشي نو واعظ دې هُم دفتر ؤسپړي
دَ هر یو ګوټ سره به آورم دَ توبو خبرې
زړهٔ مې ډېر ؤغواړي لهٔ ځانه دَ وَتو خبرې
بس خو؛ رامخکښې شي دَ شرم آو پښتو خبرې
ښایي سرې ؤکړي تر منځه دَ سرو خبرې
ملک دَ پښتو دے دلته ؤشي په جرګو خبرې
راوي! ښائېست ته دَ حیات ؤکړه په زوره زوره
دَ مئینانو، لېوانیانو دَ جذبو خبرې

چې په حُرمت دَ ګُلستان ئې سر و مال کړهٔ فدا
ستا شیرین یار به تا ته ؤکا دَ هغو خبرې

(c) ketabton.com: The Digital Library

زۀ چې پۀ زړونو حکومت کؤمه
بیا څۀ خطر دَ بغاوت کؤمه
لُسته دَ مخ دَ عبارت کؤمه
دَ بغاوت چې حمایت کؤمه
دا دَ خوبانو محبت کؤمه
کۀ دَ بُتانو عبادت کؤمه
ملګرې ځان سره څو اوښکې لرم
دَ تېپې زړۀ چې عیادت کؤمه
ستا دَ یارۍ خوارۀ هُم هسې عدم
پۀ درمسال کښې مُشقت کؤمه
غَرض دَ تا سره دَ زیست دے اشنا!
څۀ؟ محبت کۀ قومیت کؤمه

.

اُودۀ بانۀ ئې څۀ راؤلړزؤل
لۀ خُوَرو زلفو شکایت کؤمه

(c) ketabton.com: The Digital Library

پهٔ کوم سبا اَو پهٔ بېګا کښېږ اُوپره شوی نهٔ یُو
ستا دَ وعدې غُندې خو ښه ده! کچه شوی نهٔ یُو
ستا دِ هر یاد سره تر عُمره مو یاری پاللې
خپله تپه کښېږ لکه ستا بې پته شوی نهٔ یُو
ستا دَ نظر دَ پلوشو لهٔ متازَیه توبه!
ښه ده ذره غُندې چې مونږ بې ډکه شوی نهٔ یُو
ساقی ګُل فامه! ببرته راشه اَو کاسې ډکې کړه
تا ته دا چا وې؟ چې توبو نه توبه شوی نهٔ یُو
ستا دَ څو اوښکو پهٔ ترمکه به راژوندی شو اشنا!
څو پهٔ باران دَ بهارونو تازه شوی نهٔ یُو
هسې به تل دَ وختِ دَ ناوې لهٔ مخ اَخلُو پلَو
څو دَ اجل دَ درندې چې لُقمه شوی نهٔ یُو
دا خو اتل ده چې به مُومُو لهٔ جانانه وصال
مونږ لهٔ پخوا چرې دَ ځان پهٔ زېرمه شوی نهٔ یُو

شیرینه یاره! دَ مرام لَیلا به نهٔ شی پخلا
څو پهٔ انګړ کښېږ دَ حجرې چې جرګه شوی نهٔ یُو

(c) ketabton.com: The Digital Library

لږه سا به مې پۀ سا شي
کۀ اشنا مې خوا پۀ خوا شي
چې دې لاندې تر قدم شو
پۀ جهان به سربالا شي
خلک جوړ به لرغوني وے
کۀ پۀ دم آو پۀ دوا شي
زۀ آو تۀ سره فريق يُو
فَيصله به مو پۀ چا شي
ساقي! وار کښې خطا نۀ شې
چې مستان دې وارخطا شي
لۀ دې هسې لا چارَيَه
هره چاره ناويسا شي
دَ سفر توښنه هُم دا ده
چې دوه سترګې دې بينا شي
زما سترګو وَته کسه
چې خپل عکس درته ګويا شي

(c) ketabton.com: The Digital Library

پۀ هوا دَ وخت تکیه ده
نۀ پۀ ما شی، نۀ پۀ تا شی
اَزاله مې دَ زړۀ ؤکړه
چې خبره خو صفا شی
لېونے دَ مینې څۀ زده
چې روا، کۀ ناروا شی
تاوده وینه دَ ځوانۍ وی
ابتدا کښې، انتها شی
تورې زُلفې ګُورې ستایَم
رفعه، دفعه به بلا شی

شیرین یاره! وار دَ چا دے؟
دَ بانۀ غشی ادا شی

۲۰۰۲_۱۱_۳

(c) ketabton.com: The Digital Library

رضا پېښه دَ تقدير شي
نهٔ ترکيب اَو نهٔ تدبير شي
دَ روزګار لهٔ دامه ووځي
دَ زلفانو چې اسير شي
پهٔ روزګار کښې ږی مَترُوکه
پهٔ ياری کښې ناګزير شي
لهٔ فلکه خپلې بَرْخې
څوک امير اَو څوک فقير شي
دَ وختونو لهٔ پېرزويه
څوک اتڼ اَو څوک پهٔ وير شي
چې دَ خيال ښانګونه مات وی
نو به ښنګه هواګير شي
دَ بانۀ پهٔ تېرۀ څُوکو
دَ مئېن دَ سينې څير شي

مړاوې سترګې دَ يار وينی
شيرين يار څکه دلګير شي

(c) ketabton.com: The Digital Library

ستا په چم کښې بې آرزی ده
زمونږ ډېره بې وسی ده
دَ اُمېد دَ هر يو ګُل مې
په درون سينه زخمی ده
په مثال دَ اورکی مو
په خپل سر راهنمائی ده
ستا دَ سترګو و شوخی ته
څهٔ مستی، څهٔ بې خودی ده
څهٔ بې سره زمانې ته
خودسری او سرلوړی ده
چې دې نهٔ ؤرسی فهم
"چُپه خله کښې بهتری ده"

دا بيان مې وزن دار دے
دَ مفهوم ئې روانی ده

(c) ketabton.com: The Digital Library

چرته دے همرا زما لۀ خوا تلے
ځم پسې کۀ هر لورې اشنا تلے
ښکلے مې دَ خنګ نه پۀ خندا تلے
هاغه دے - - -! بیا زړۀ جوړې زما تلے
خلې ته دَ اَجل ئې کله زۀ پرېږدم
زړۀ لکه ماشوم رانه پۀ غلا تلے
ما وې عقل، فکر مې تا وړے دے
لا صبر، سکون پرې نه سبوا تلے
هرې حادثې ته چې تَېر نېوی
هغه هُم دَ ښکلو پۀ ادا تلے
څوک چې پۀ نوا دَ وخت شِنوا نۀ شي
ستا لۀ دره هُم نو بې نوا تلے
شپو نه مې دَ ژوند؛ خوبونه تلي دي
داسې ئې دَ زلفو پۀ سودا تلے

بَلې پۀ مزار ئې دَ یاد شمعې ږدم
ما نه مې ارمان دېر پۀ ژړا تلے

(c) ketabton.com: The Digital Library

تهٔ کهٔ پهٔ لر او کهٔ پهٔ بَر اوسېږې
یاره! زما دَ زړهٔ پهٔ سر اوسېږې
تهٔ پهٔ بولان کهٔ پهٔ خیبر اوسېږې
لهٔ ما به ولې ناخبر اوسېږې
دَ تور کاکل حقدار به ؤنهٔ ګرځې
ځوئې لَمن کښې دَ تور غر اوسېږې
وایه! دَ زلفو او دَ مخ دې قسم!
پهٔ روز و شب کهٔ مې خبر اوسېږې
دَ اننګو تر ځوکو راغله سُرخې
وائې: لهٔ ما به پهٔ خطر اوسېږې

دَ هوسۍ سترګو لهٔ زمرى نظره
شیرینه یاره! ډېر اوتر اوسېږې

(c) ketabton.com: The Digital Library

کۀ تر ځنګه مې شباب دے
خو پۀ ترخ کښې مې کتاب دے
دا انجام ستا دَ عتاب دے
چې اغاز زما دَ تاب دے
سیند دَ اوښکو کښې مې ډوبند
یو ګوهر، مګر نایاب دے
دغه ستا دَ سترګو اوښکې
دا هُم سیند، خو بې پایاب دے
ستا تر هسې رڼې اوښکې
کۀ ګوهر دے، خو کریاب دے
ستا دَ زلفو پۀ سودا کښې
وُرک دَ شپو نه زما خواب دے
ستا تر غږ ساریندہ هیڅه
هُم دا هسې چنګ، رباب دے

شیرین یار دې پرې هُم زْده کړه
څۀ حساب دے، څۀ کتاب دے

(c) ketabton.com: The Digital Library

ښو کۀ یو مو پۀ لار زغَل دے
خو نظر مو سره بیَل دے
یَو یَو خاپ دَ تېر کاروان وو
ما پرې اېښے باندې پَل دے
دَ ښکلا "مرد مېدان" دے
هر یو خیال زما اَتَل دے
زړۀ کۀ لوی لۀ یوې خولې کړې
ښۀ دَ زړۀ پُوره بَدل دے
دَ کاکل ځړې به سر کا
زما فکر کله شل دے؟
چې زۀ ستا شم، تۀ زما شې!
دَ هر سوال هُم دا یو حَل دے

شیرین یار ته به پخلا شې
دغه امر اوس اټل دے

(c) ketabton.com: The Digital Library

عمارت دَ مال او سر پکښې معدوم دے
مونږ ګټلے پۀ دا ښار کښې بلا نوم دے
دَ ښائست ئې پۀ حلقه کښې څومره دُهوم دے
بیا پۀ حال دَ لېونیانو څوک معلوم دے
ما خو کړې لۀ اَزله ستا ثنا ده
ما به کله پۀ تا یاد کا؛ طالع شُوم دے
کا لۀ ښکلو دَ وفا آو دیدن طمع
کټوری لۀ زانو غواړی؛ زړۀ ماشوم دے
سپېلنی غُندې لوګے ئې لۀ وعدو شم
ډېر دَ پېو ئې رخسار دی، پۀ خلۀ اُوم دے
هر سحر مې ستا پۀ مخ باندې محیط دے
هر ماښام مې ستا کاکل څخه موسُوم دے

پۀ تولی کښې دَ همزولو داسې وایی
شیرین یار مې لېونے دے، ډېر معصوم دے

(c) ketabton.com: The Digital Library

زهٔ نيؤلے ستا دَ مينې پهٔ قصور يم
سر دَ دار باندې ختلے يم منصور يم
دَ جنت حُورې دې واړه لاس پهٔ نام کا
سربازانو ته حلقه کښې پهٔ ظهور يم
داسې مهٔ وايه! چې تهٔ به لهٔ ما هېر شې
کهٔ لهٔ تا پهٔ بل ديار يم ښخنې دُور يم
هلته سوے دې حُرمت دے تندرونو
دلته زهٔ هسې بې آبه يم، بې نُور يم
ښهٔ سامان دې دَ "سر ښخې" هر څو ما کړهٔ
ولې بيا دې هُم حلقه کښې نامنظور يم
شامدام لهٔ جفاکارو پامالېږى
ښهٔ آګاه پهٔ سر او مخ دې دَ دستور يم

کهٔ دَ يار پهٔ نوم مې وژنى؛ تور ئې اخلم
لهٔ دې اخوا شيرين ياره! "بې قصور" يم

(c) ketabton.com: The Digital Library

ښکلے یار پهٔ مئېن زړهٔ مې خبر کوم دے
دَ شته مَنو پهٔ خوارانو نظر کوم دے
چې شوخی دَ پَیمانو ده پسې وُرکه
دَ شفق دَ سُرخۍ ډک مازیګر کوم دے
دواړه لاسه مې ورکړی دی ګرېوان کښې
اوس دَ ګُل دَ خنداګانو سحر کوم دے
هر پرواز دَ بلندۍ ته مې زړهٔ کښېږی
خو دا توان مې پهٔ غوخ شوی وزر کوم دے
ډېر غمونو سر تر پایه کوره کړے
زما نهٔ زده چې لَر چرته دے بَر کوم دے
زړهٔ به څهٔ دَ منصفانو پهٔ در یوسم
دلته تول نو دَ انصاف برابر کوم دے

شیرین یاره! دَ دې وخت لَیلا هُم ستا ده
خو زور متهو کښې اَو ګُتو کښې زَر؛ کوم دے

(c) ketabton.com: The Digital Library

ارمانونه سبزه زار دے
اُمېدونه نوبهار دے
دَ وخت زُول پهٔ کومه راورېم
خَیر دے! دې خوا مې هُم کار دے
رسیې زلفو ئې کار ؤکړهٔ
اوس دَ غشو باڼو وار دے
ستا کاکل پهٔ سر ختلے
زما هُم پهٔ سر دستار دے
لکه زلفې دې اُوږدې دی
زما هومره انتظار دے
لکه زلفې دې خوَرې دی
دَ خیال هسې انتشار دے
وایه! اوس نو یاری څهٔ ده؟
یو غَرض، یو کاروبار دے

شیرین یاره! یار بخیل دے
یا نصیب زمونږه خوار دے

(c) ketabton.com: The Digital Library

یو لهٔ زلفو دې شبخون دے
بل لهٔ سترګو دې ساتون دے
زور پهٔ لاس او دنیادار شي
مُسَلم هغه مجنون دے
جرس خپله سینه سره کړه
پاسه پورته شه! پاڅون دے
ستا پهٔ ذکر، ستا پهٔ فکر
سر مې ایښے پهٔ زنګون دے
ستا پهٔ سترګو کښې ځلېږی
زما هسې ځیګرخون دے
پهٔ مخ اوښکې بوړکی دی
هُم تناکې مې لړمون دے
ستا پهٔ در چې تمامېږی
پهٔ دا لارو زمونږ یُون دے

پهٔ پُښتنه به مې راشي
شیرین یار خو مې پښتون دے

(c) ketabton.com: The Digital Library

داسې نه چې بې تالاش او بې تدبير يم
خو بس دا چې زۀ کړلے خپل تقدير يم
هومره مخ به دَ هوا ګوزار ته نيسم
څو مې دم دَ وزر شته دے هواګير يم
دَ سينې کچکول مې ډک لۀ ملغلرو
زۀ پۀ غُبنته لۀ چا نۀ يم څو فقير يم
خدایْ راکړے ډېر دولت دَ قناعت دے
زۀ پۀ دا لۀ بادشاهانو زيات امير يم
لکه يار چې مې دَ زړۀ دَ رنځ دوا ده
داسې زۀ ئې هُم "سر څنې" له اکسير يم
پۀ ټولې دَ سُهېليو کښې "خلۀ راکړې"
پۀ حلقه کښې دَ همځولو بې نظير يم
بې لۀ ما به وی دَ ښکلو خوا نيمګړې
دَ شملې غُندې پټکې له ناګزير يم

ستا دَ زلفو ياد مې نۀ پرېږدی وَ خوب ته
لا تر هاغه به شوګير يم څو اسير يم

(c) ketabton.com: The Digital Library

 څوک به سبورے و ته هُم ئي قريب نۀ کا
خدای دې څوک پۀ دې وطن کښې غريب نۀ کا

تا پۀ تبغ دَ نظر هغه ادا کړے
چې دارُو مې پۀ يو ښار کښې طبيب نۀ کا

چې دې "وار" راغلے نۀ وی؛ "وار ئې تېر شی"
څوک دې طمع لۀ يو داسې نصيب نۀ کا

زۀ او يار دومره قريب يُو چې يَو تن شُو
پۀ دا څۀ شی؛ اعتراف کۀ رقيب نۀ کا

خَمې وروځې، لک بانړۀ آو تاوې زلفې
هسې مړ يم؛ يار دې دومره ترکيب نۀ کا

شيرين يار دې ډېر آداب دَ ادب پالی
اعتراض وربانديې څکه اديب نۀ کا

(c) ketabton.com: The Digital Library

چخښې شوے چې دَ پښتو لاندې دستور دے
هر سړے دَ قلمرو ځنې مفرور دے
مُنصفان کۀ هر څۀ وکا؛ لاس پۀ خلۀ کا
دَ انصاف غُښتنه هُم دلته قصور دے
دَ دې دهر محرومان دی څو به شمارم
کوم کسبی دے، کۀ دهقان او کۀ مزدور دے
دَ ظالم ذَ عمر هم درازی غواړی
هر مظلوم زما دَ ښار خومره مجبور دے
څۀ به وایم کۀ پۀ دم او دوا روغ شی؟
لۀ دې رنځه چې جوړ شوے اوس ناسور دے
لاعلاجه چې هرکله درد دَ غابښ شی
اخستلے هر طبیب پسې آمبور دے

پۀ مَیدان کښې دَ عمل اوسی بې تُورې
شیرین یاره! هر سړے پۀ خلۀ باتُور دے

(c) ketabton.com: The Digital Library

دَ بُلبل خوږه نوا یم
کهٔ مې آورې ستا ثنا یم
سر دَ دار باندې دې ستایم
غُټې ژبې نه ګویا یم
لهٔ پېرزو دې نااشنا یم
ستا یو هغه رنګ اشنا یم
دَ طاقت پهٔ زېرمه نهٔ یم
چې دَ زړونو شهنشا یم
دَ زمان پهٔ ګټو پوهه
اګاهو لهٔ وخت پَیدا یم
هر سبا، بېګا مې تهٔ ئې
تمام عمر لره ستا یم
دا دې چاره او پېشه ده
کهٔ نېوُلے دې هُم دا یم

شيرين ياره! سوال خو دا دے؟
چې پهٔ څهٔ خطا سزا یم

(c) ketabton.com: The Digital Library

ښکلې سره سره غرمه
چرته ده تاوده غرمه
زۀ یو لېونے مئین
خوښ یمه پۀ سره غرمه
ستا د بانۀ سېوری ته
بیا کوی دمه غرمه
ستا پۀ تیارۀ زلفو کښې
ما ته لکه شپه غرمه
ځار د مړۀ کاتۀ نه دې
څومره شوه اوده غرمه
مخ دې لکه سور شو چې
بیا خوله خوله غرمه

ستا لۀ شیرین یاره زده
ښکلې شو لولپه غرمه

(c) ketabton.com: The Digital Library

زۀ پۀ سترګو دَ شعور هسې بينا يم
اوس پخپله خپل نظر لره رڼا يم

ستا جنون کښې لۀ مجنون تلے پۀ هُورته
تۀ دروغ هرګوره مۀ ګڼه ربنتيا يم

تۀ نظر کښې دې لَرې دَ زړۀ رازونه
زۀ هم تل دَ خپلو سترګو نه ګويا يم

زۀ مئين يم آو روزګار لرم دَ مينې
نور به څۀ وايم چې هاغه يم آو دا يم

انتشار مې دَ زړۀ لا هومره زياتېږی
خورو زلفو ئې زۀ وړُے پۀ سودا يم

يار دې خپل مرؤرتوب لۀ مېَنځه يوسی
شيرين يار‍ه! زۀ پۀ خپله خلۀ پخلا يم

(c) ketabton.com: The Digital Library

روح مې کومې بلا وُړے دے هر چا زړه
پهٔ دې ښار کښې هر دانا او نا دانا زړه
مینه هغه رنګ له کار دے؛ خوامخوا زړه
هم بادشاه دَ زمانې او هُم ګدا زړه
پس قدمی لهٔ پیش قدمی وی بلا ګرانه
داسې مهٔ ګڼه! چې بېرته تلهٔ اوس ما زړه
تهٔ ښېبوه دَ خشم ؤکړې، زهٔ دَ مینې
خپل خپل کار دے؛ دَ تا هاغه، زما دا زړه
لېونی خو پهٔ زورنو لا ورانېږی
سر دَ دار باندې مو ترپې هُم نڅا زړه
دا خو ستا غمونو نهٔ یم زهٔ پرېښؤلے
ګڼې ډېره مې خندا او مشغولا زړه

پهٔ یو تېکی کښې دوه تورې نهٔ ځایېږی
شیرین یاره! چې انا زړه؛ څهٔ اشنا زړه؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

جمعیت مې خور کاکل دَ لَېلا یوسی
لکه خوب پهٔ شپه کښې؛ توره بلا یوسی
زړهٔ پهٔ دواړه لاسه نېوُم؛ دَم پرې چُف کړم
خدای زده؟ ښکلے ئې پهٔ کوم هُنر بیا یوسی
عشقه! ما هُم هسې تېر لهٔ خندوُ خار کړه
لامبوزنی مل اُبو کښې پهٔ شا یوسی
دَ یعقوب غُندې مې زړهٔ وَ ته غم پرېوت
دا یوسف به مې دَ سترګو رڼا یوسی
دا منمه: حې پُرسان له به یار راشی
عزرائیل چې زما روح پهٔ سما یوسی
بیا دَ قبر پهٔ خزو مې اوښکې توی کړه
دَ زړهٔ خیرے به دې ډېره ژړا یوسی
خلقو وې به: اجل مَل ئې دَ نظر دے
ما ګڼله کله؟ سترګې به ما یوسی
عقل خام شی.، ادراک شل او فهم ړوند شی
ځان قضا له ګڼې ځوک؟ پهٔ رضا یوسی

شیرین یار! به دې دَ خدای پهٔ در کښې غواړی
تقاضې کهٔ دې هر څو دَ دُنیا یوسی

(c) ketabton.com: The Digital Library

استقبال ئې لاس پهٔ نام دَ خط رقم ته
خدایْ دې راوَلی دا یار زما حرم ته
نرګس چشمه، لاله رُخه، یاسمین بُویه
پسرلی ئې هُم غوړېږی هر قدم ته
دَ زړهٔ زخم دَ مودو وو؛ جوړ ناسُور شو
اوښکې پاکې کړه! ضرور اوس څهٔ مرهم ته
تل رواني ترې چیني دَ سترګو ډکې
یم حَیران دَ جل وهلې سینې زَیَم ته
هغه سترګې چې دا ستا پهٔ درد لوندې شی
دَ حیات اُبهٔ هُم نهٔ رسی دې نم ته
ډېر یقین راته خپل یار مې زړهٔ نشین کړهٔ
پسې نهٔ ځم ځکه دیر او یا حرم ته
دَ معروض پهٔ پړدو سُر به ئې هر تار شی
غوږ کهٔ ږنبوی مطرب مې زیر او بم ته

شیرین یاره! چې هُم درد آو هُم دوا زْده
دغه هسې ژبه ورکړه خپل قلم ته

(c) ketabton.com: The Digital Library

ویښ ادراک لۀ تغافله رابېدار کړم
بینا فِهم خپل مرام وَ ته پۀ لاړ کړم

پښتون فکر اواره پۀ خنډ و خار کړم
روڼ نظر رڼا رڼا لکه انوار کړم

دَ بې باکه غَیرتی جنون لۀ زوره
زۀ تېپه دَ خپلواکۍ پۀ سر دَ دار کړم

دَ مانۍ ښبنتن شو غل مې دَ ګوډَيکو
ډېر دَ وخت پۀ نوی جبر آه و زار کړم

اوس کۀ ما وَ ته حاصل شی دَ یار وصل
یو ساعت به دَ جنت پۀ عمر شمار کړم

دا چې ګرځمه بې یاره، بې دیاره
شیرین یاره! څۀ پۀ زیست، څۀ پۀ روزګار کړم

(c) ketabton.com: The Digital Library

ستا دا یو هسې انتشار ږژاړم
یا دې دا اوږد انتظار ږژاړم
هغه خندا چې دې تار تار ږژاړم
لکه بلبل په آه و زار ږژاړم
زهٔ یو بې وسه دَ نړۍ غمګسار
غم مې دَ یار کهٔ دَ دیار ږژاړم
دَ یار دَ ختو، لوټو وران کورکے
دنګه ماڼۍ څهٔ دَ اغیار ږژاړم
لکه جرس هُم زړهٔ مې ډېر ږغواړي
تتر وَهم په لویه لار ږژاړم
تنکۍ غُوټۍ مې تندرونو یوړې
اوس څهٔ آمد دَ نوبهار ږژاړم

.

دَ خپل شهید ارمان پهٔ قبر باندې
بلۏم شمعې بې اختیار ږژاړم

(c) ketabton.com: The Digital Library

تغافل دې دومره زيات شو
چې دَ اوښکې هُم زړهٔ مات شو

مونږ هغه ليمهٔ پهٔ لاره
ورک نظر دَ التفات شو

پهٔ جامه دَ پسرلی کښې
خزان شامدام رامات شو

ما هُم خيال دَ غزنوی کړهٔ
ستا وجود چې سومنات شو

پهٔ زخمونو دَ احساس کښې
دَ نَوونو هُم بهتات شو

دَ ښکلا صاحب نصابه
بس کهٔ ياد دې لږ زکات شو

دَ زړهٔ زنځے مې لوګے کړهٔ
دَ بارخو نظر دې مات شو

هسې رنګ شيرين بيان دے
چا ته قند اَو چا ته شات شو

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې ماضي باندې خپل حال ږدي
بنهٔ بُنیاد دَ استقبال ږدي

پهٔ سپین مخ چې سیاه خال ږدي
خدایٔ زده بیا ئې پهٔ څهٔ خیال ږدي

بدبختي یو داسې پېښنه
درته کږه هر کمال ږدي

نهٔ جلوه دَ بام دَ سر نه
نهٔ هُم زنه پهٔ دېوال ږدي

نهٔ ښکاره دَ تمبو وُت نه
نهٔ لهٔ سره ښکته شال ږدي

شیرین یار! لهٔ هر څهٔ تېر دے
هر یو شرط کهٔ دَ وصال ږدي

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې ښهٔ يار د ے کنار هسې
زما تللے قرار هسې

بيا دَ زړهٔ اضطرار هسې
سيند دَ سترګو چيکار هسې

لکه اوس خوار و زار هسې
کله نهٔ وُم پهٔ دار هسې

کله دام اَو کله تال وی
لا دَ زلفو ئې تار هسې

لهٔ ۰ دې ښکلې همکاريه
دا اغيار مې شی يار هسې

وختهٔ! زُول کهٔ دې بل راشی
زَما هر خوا ته کار هسې

(c) ketabton.com: The Digital Library

مړۀ کاتۀ نه دي لوګے شم
مونږه واړه بيمار هسې

ساقي ځار دي لۀ بادې شم
خو وار تېر شي پۀ وار هسې

ستا دَ مخ وَ آبادۍ ته
دا ګُلشن او بهار هسې

ستا دَ سترګو پَيمانې ته
دا مقدار او معيار هسې

پۀ ملاتړ ئې ډاډه وُسه
شيرين يار دي پکار هسې

(c) ketabton.com: The Digital Library

کۀ دي خلۀ زما پۀ خلۀ شي
نۀ به "تۀ" اَو نۀ به "زۀ" شي
پۀ ادغام چې دي بانۀ شي
څۀ خاتۀ، څۀ پرېواتۀ شي
زما زړۀ اُبۀ اُبۀ شي
دَ تا کسی خو مارۀ شي
دَ نمرمخو تېکاوْ چرته
دَ راتلۀ سره ئې تلۀ شي
لب ئې باندې پۀ صُهبا دی
لا چې مل ئې سرۀ لېمۀ شي
پۀ تکور دَ تود نظر مې
دَ احساس دردونه بنۀ شي

شیرین یاره! سترے خیال مې
پۀ چاپه غنو اودۀ شي

(c) ketabton.com: The Digital Library

تا نېؤلې خپل ډګر دے
ما ساتلې خپل سنګر دے

ښۀ پرچار دَ سر لوړې دې
خو کۀ پاتې دَ چا سر دے

ستا هر ياد زما سره دے
ستا هر غم زما پۀ سر دے

غشي باندې پۀ ليندو کړه
ما نېؤلې خپل تټر دے

تۀ نقطه يو دَ پښتو شه
ژوند دې ګوره! ستا چکر دے

دا غزل مفهوم درآزه
پۀ خپل بحر مختصر دے

(c) ketabton.com: The Digital Library

للمه، دشته، سم او غر پیکه پیکه دے
نن دَ کلي هر منظر پیکه پیکه دے
یا زمونږه خپل نظر پیکه پیکه دے
یا دَ ورځې مازیګر پیکه پیکه دے
خدایه! ورک کړې لۀ اسمانه تندرونه
خوف نه سپورے مو دَ سر پیکه پیکه دے
ما وې: راغے ترې قاصد ؛ خو څۀ به وایي
دۀ وې: چُپ شه! هر خبر پیکه پیکه دے
بیا وَهلے پۀ ګُلشن ئې چا شبخون دے
دَ بلبل دَ شپو سحر پیکه پیکه دے
نۀ ساقي شته، نۀ سپوږمۍ دَ ښوارلسمې
چې رونق دَ بام او در پیکه پیکه دے
نۀ ئې جالې پۀ څړۍ کښې دَ بازونو
نۀ ئې بار، سایه؛ شجر پیکه پیکه دے

غُنچې نۀ سپړې ګریوان چې شیرین یاره!
پۀ درون ئې زړۀ، ځیګر پیکه پیکه دے

(c) ketabton.com: The Digital Library

ډېر کۀ منزل ته مو منزل ۇنۀ کړۀ
ښه ده دَ بل پۀ خپو مو زغل ۇنۀ کړۀ

پۀ خندۀ و خار آو سرۀ اورونو لاړم
تا وې: دَ تګ دې لا تکل ۇنۀ کړۀ

زړۀ مې ډاډه کړۀ پۀ ساد سیورې دَ ځان
بل مې پۀ لاره باندې مَل ۇنۀ کړۀ

څو چې پرون نه مې پُښتلې نۀ دې
ما دَ سبا هومره اټکل ۇنۀ کړۀ

هُم شؤمه وِرک هُم دې پۀ سترګو کښې یم
دا دې یو هسې رنګ له چَل ۇنۀ کړۀ؟

څو غزالې سترګې راوانۀ ړوې
مونږه سامان دَ خپل غزل ۇنۀ کړه

(c) ketabton.com: The Digital Library

سپین جبین وَ ته ئې رام "ماهِ تمام" بیا
سرو لبانو ته صُهبا ئې پۀ سلام بیا
ځَنګ ته راغے سرۀ لبمۀ هسې ګُلفام بیا
دَ ساقی لۀ ګُتو پرېوتو ډک جام بیا
سرۀ او شنۀ دَ مخ ئې راؤستو هنګام بیا
اولاړ چُپه خلۀ سپرلے پۀ احترام بیا
وخت او بخت به پۀ ما وُکړی ډېر انعام بیا
کۀ مې نن دَ خپل پرون شو هم کلام بیا
ما وې: شپې له به تسخیر دَ زلفو کاندم
دې وې: شل دې شو ادراک اَو فکر خام بیا
اوږدې زلفې، نیغ بانۀ اَو کږې وروځې
زما مرګ له ئې ښۀ کړے اهتمام بیا
چې لۀ آله، سر او ماله پسې تېر شی
هغه څۀ کوی اشنا پۀ ننګ او نام بیا

شیرین یار چې دې بیان هسې دراز کړۀ
دَ اوږدو زلفو مېرمن کوی قیام بیا

(c) ketabton.com: The Digital Library

خندۍ و خار دے، کند کپر دے
دَ عشق لار ده، سخت سفر دے
زيست روزګار مې کور و کر دے
پنډۍ دَ غم دې راپۀ سر دے
روز و شب مې ناخبر دے
څۀ شوقدر څۀ اختر دے
تورې سترګې، ګُورې زلفې
څۀ جادو دے څۀ منتر دے
پۀ ببګا دَ ژوند به راشي
دغه لوظ ئې مُعتبر دے
پۀ بارخو ئې خُوَلې راغلې
چې حِدت مې دَ نظر دے
ما ئې سپورے هُم پۀ تا کړۀ
کم چې سور مې دَ څادر دے

شيرين ياره! زړۀ دې ژاړه
څو دا هسې رنګ دلبر دے

(c) ketabton.com: The Digital Library

ستا په عشق کښې چې بدنام دے
هر هغۀ ته مې سلام دے

ستا زيرک نظر ته خام دے
کۀ مې فکر دے، کۀ پام دے

هر يو رند چې ورته رام دے
دَ ساقي په لاس کښې جام دے

ساقي جام لۀ لاسه ورکړۀ
دَ سرو سترګو دې هنګام دے

ستا دَ سترګو آئينه کښې
ما ليدلے خپل انجام دے

دَ خورو زلفو سودا کښې
خوب ارام په ما حرام دے

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې له مينې بهره مند شي
غم ئې څه دَ ننګ او نام دے

مخ ئې دومره ډېر شته من شو
چې سپرلے ئې هُم غلام دے

زلفې سپېره، لېمهٔ ډک کړه!
دَ سيند غاړه ده، مابنام دے

زهٔ ئې زيات له دُعا آخلم
ستا په لبو که دُشنام دے

مړی څهٔ کا بيا په اوبنکو
ياره راشه! اوس ايام دے

شيرين يار دې يو مجنون دے
که شهره دے، کهٔ ګُمنام دے

(c) ketabton.com: The Digital Library

نهٔ خپل ځان وَ ته پهٔ ښکنځل یم
نهٔ بل چا وَ ته پهٔ ر‌نګ یم
یو مئین پهٔ نام او ننګ یم
بل دې در کښېږي ناست ملنګ یم
زهٔ خوشحال یم دَ خپل دؤر
زور ته مخ دَ یو اورنګ یم
لېونتوب مې بدرګه دے
نور بې تېغه، بې تفنګ یم
کله عقل ته پهٔ خَشم
کله زړهٔ سره پهٔ جنګ یم
تهٔ کهٔ ؤسوې هسې شمع
زهٔ ایرې لکه پتنګ یم
پهٔ خپل ځان هزار داستانه
سارینده اَو نهٔ پهٔ چنګ یم

شیرین یاره! جوړ پاڅون دے
دَ یار ښکنځل ته پهٔ غُرځنګ یم

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځو چې پۀ شپه دې اوربل خور نۀ شي
هومره به زړۀ زما پۀ کور نۀ شي
ځو تود نظر دې پۀ دا لور نۀ شي
درد دَ احساس به مې تکور نۀ شي
هومره به مړ دَ اوربل اور نۀ شي
ځو دې سپين مخ پۀ لوګو تور نۀ شي
بيا لۀ زلفانو ځړې مۀ جوړوه
دَ پښتنو تر بله کور نۀ شي
دَ مخ پۀ خال دې زلفې ؤغوړوه
پورې پۀ سپينه لمن تور نۀ شي
ما به هُم ما هسې پۀ زړۀ کښې لرې
کلي دَ چا سره پۀ زور نۀ شي

ځو شيرين ياره! ځيګرخُون مې لرم
رخسار دَ ګُل به رانه سپور نۀ شي

(c) ketabton.com: The Digital Library

دَ بنائستونو دَ منظر خبري
غوارم دَ یار دَ بام او در خبري
دَ مخ اَو سترګو دَ اثر خبري
کوه سحر اَو مازیګر خبري
ساقي، باده اَو دَ سیند غاړه، مابنام
واعظه! وکړه مختصر خبري
زما حسین اَو دِلنشین دلبره!
نهٔ کا خوند داسې پهٔ بهر خبري
دَ غمازانو، بدخواهانو پهٔ خلهٔ
مدام زما اَو ستا پهٔ سر خبري
څو بل مشال دَ شعور نهٔ وی پهٔ لاس
بیا پهٔ دا شپه؛ څنګ دَ سفر خبري؟

دا شیرین یار وو چې در یادې ئې کړې
ستا دَ کالهٔ اَو دَ تبر خبري

(c) ketabton.com: The Digital Library

تا کهٔ وُرک دي خُوږ نظر کړهٔ
ما هُم پټ دَ زړهٔ پرهر کړهٔ
تا نکِهت دَ زلفو ورکړهٔ
سحر ناز دَ باد په سر کړهٔ
څهٔ بانهٔ دي لر او بر کړهٔ
پهٔ زلزل دي سم او غر کړهٔ
دومره "غل دَ غرض" څوک دے؟
چې ئې لُوټ دَ شپې سحر کړهٔ
خیال مې هیڅ نهٔ دے بدپامه
څو لهٔ پامه دي بهر کړهٔ
سپیني خلې نه دي قُربان! خو
ناخبر دي هُم خبر کړهٔ

شیرین یار لهٔ خدایه سوال کا
کهٔ ستا لوظ ئې مُعتبر کړهٔ

۲۰۰۲_۱۱_۲۶

(c) ketabton.com: The Digital Library

هر یو خیال چې مې حَسین دے
لاله فام مې زړۀ نشین دے
نرګس چشمه، یاسمین بُویه
ملک خُویه، ماه جبین دے
غاړه لکه، سر فلکه
ویاړ دَ واړه سرزمین دے
یو ئې وَصل بل ئې مینه
کۀ روزګار دے کۀ مو دین دے
هر یو غم ئې نازپرور دے
هر یو یاد ئې ګُل ورین دے
هر مئېن دې بایَد زُده وی
څۀ ئې قدر، څۀ توهین دے
بام او در دَ یار دَ کلی
دَ رازونو مو آمین دے

شیرین یار داسې بیان کړۀ
چې هُم قند دے، هُم ګبین دے

(c) ketabton.com: The Digital Library

دَ شوخو سترګو مست نظر خوږېږي
څکه سُرخي په مازيګر خوږېږي

ساقي راغلے، هُم سپوږمۍ ده تمام
رونق زمونږ په بام او در خوږېږي

يو چې څواني؛ بله باده په ګردش
واعظه! خود به دې دفتر خوږېږي

غُټه جبين خو دې راؤسپره لږ
ګرېوان مې خيرې دے سحر خوږېږي

همه رنګونه نستا دَ مخ دَ جمال
زمونږ دَ کلي په منظر خوږېږي

کله به وي: چې انګازې دَ وصال
کوېته، کابل آو په خَيبر خوږېږي

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې راپېښه جُدائي ده
زما تللې بينائي ده
لهٔ عالمه بېګانه شوم
ستا يو هسې اشنائي ده
ستا پهٔ کلي ستا پهٔ چم کښې
ځان ځانې ده، تنهائي ده
ستا دَ حُسن اجزا څېنې
خو کاکل ئې اکائي ده
ستا لهٔ ګُورو، خُورو زلفو
توره شپه هُم سودائي ده
ستا دَ زلفو لهٔ زنځيره
ناممکنه رهائي ده
"چا لهٔ زلفو برے ؤموند"!
دا خبره هوائي ده

مينه څهٔ ده شيرين ياره!
پهٔ عالم کښې رسوائي ده

(c) ketabton.com: The Digital Library

دَ اهونو کۀ طوفان دے
نو دَ اوښکو هُم باران دے
پۀ شبخون دَ شهابونو
لمبه شوے مې بُستان دے
یا نالې دی دَ بُلبُلو
یا افغان سر پۀ فغان دے
"روز و شب" مې مخ آو زلفې
څۀ زمان دے څۀ مکان دے
بیا دَ خیال پۀ ائینه کښې
ستا تصویر تا ته حېران دے
کۀ دې سُود چرې مقصود وی
واوړه! مینه کار دَ زیان دے
وخت ده چا ته پښنه نېولې
څی پۀ مخه تل روان دے

توره شپه به سپین سحر شی
دغه چغه مې اذان دے

(c) ketabton.com: The Digital Library

تنهائی ده، ځان ځانی ده
ځومره ډېره ویرانی ده

دَ وطن هره کوڅه کښې
څهٔ دَ وینې ارزانی ده

دَ اقدارو قدر نیشته
چې دَ زَر آو زور خانی ده

نهٔ دلیل، نهٔ حواله شته
زورګیری ده، من مانی ده

دَ هر مخ پهٔ ائینه کښې
نور څهٔ نیشته حَېرانی ده

یو دُنیا دَ مئېن زړهٔ کښې
شیرین یاره! وَدانی ده

(c) ketabton.com: The Digital Library

نرۍ شونډې کۀ دې پاڼې دَ ګُلاب دی
خط دَ مخ دې لکه توری دَ کتاب دی

ستا دَ سترګو دَ صدف تر رڼې اوښکې
دا ګوهر پۀ تَل دَ آب همه بې آب دی

هَسکې غاړې ته دې هېڅه صُراحی ده
سْتر قامت وَته دې سروې څۀ حساب دی

پۀ ګُفتار کښې نغمه زاره، وزن داره
بلبلان دې هر یو غږ لره بې تاب دی

خَمې وَروځې، لک بانۀ دې؛ لیندې، غشی
چې سینې دَ مئینانو پۀ خُوب دی

بارانونه پرې دَ اوښکو بلا ووری
ارمانونه دَ زړۀ سیمه کښې شاداب دی

(c) ketabton.com: The Digital Library

مَست خراب دي چې دَ سترګو په صهبا دے
هغه کله په صواب اَو په خطا دے
تورې زلفې دې حاوي په ګُوره شپه دي
سپين جبين دې مُقدم په روڼ سبا دے
هغه سترګې چې تر زلفو نيم کَبنو شوې
مازيګر مې اوس نيمګړے، نيمه خوا دے
چې مې ووُژنې اَو غبرګه پس ته راکا
زما برخه چې قاتل مې مسيحا دے
دَ يار ياد چې دَ مشال هسې بلېږي
ډېره ښه ده چې همرا مې رهنما دے
لاعلاجه رنځ دَ مينې کۀ بالۀ شي
مګر دا چې يار هُم درد دے، هُم دوا دے
دَ يو مخ دَ پاره سل مخونه کېږي
ستا دَ کلي سپي، سړے زما اشنا دے

دَ زړۀ زخم ئې خيرلو ته ځان جوړ کړۀ
شيرين يار وَ ته اشنا ئې په خندا دے

(c) ketabton.com: The Digital Library

ستا دَ زلفو پهٔ سودا مې ژوند حساب دے
ستا دَ مخ پهٔ عبارت مې جوړ نصاب دے

ستا دَ زنې تکی خال وته پسخېږی
څو نیلم کهٔ جوهری څخه نایاب دے

تر سرو شونډو، سرهٔ رخسارو دې شرمېږی
لاله ګُل دے، کهٔ غانټول او کهٔ ګُلاب دے

لکه سترګې دې پهٔ خون کښې مړنې دی
دغه هسې کوم ښکاری او کوم قصاب دے

دَ بانړهٔ غشو تهٔ واغُستوه تېکی
تمام شوے دَ ګاټلو زړونو تاب دے

مخ رونې دَ کومې شپې وه شیرین یاره!
چې وِرک کړے ئې لهٔ سترګو زما خواب دے

(c) ketabton.com: The Digital Library

خال پهٔ زنه، پهٔ رخسار چې لر او بر ړدی
داغ وَ ما ته پهٔ زړگی اَو پهٔ ځیگر ړدی
هیڅ یو دم مې ستا پهٔ زلفو اثر نهٔ کا
ګیڼې مار هُم اخر کربنه باندې سر ړدی
ستا دَ سترگو تور جادو یم عاجز کړے
راته کړه هر کمال اَو هر هُنر ړدی
دلداری دَ خودداری پهٔ قیمت نهٔ شی
څوک به ولې خپل پټکے بل ته پهٔ سر ړدی
هیڅ بها دَ رنې اوښکې دَ آب نبشته
څوک به څهٔ ورته پهٔ قدر دُر گوهر ړدی
ستا دَ شونډو پهٔ بدل به ئې وانخلم
څوک مې وړاندې کهٔ جامونه دَ کوثر ړدی
دَ لیلا دَ زلفو باد دے بیا رالؤتے
بنجاری به پهٔ کوم ګټ کښې اوس عنبر ړدی

دَ اشنا دَ در طواف مې پښې کړې شَلې
خدای گواه کهٔ لا پهٔ ځایْ مې دَ نوکر ړدی

(c) ketabton.com: The Digital Library

یو سکوت دے، خاموشي ده
بې رُخي ده، بې ارزي ده
په مئېنو سنګ باري ده
دومره زياته رسوائي ده
ستا دَ نوم په تذکره هُم
لګېدلې پابندي ده
هره لاره کښې مقتل دے
دَ سرونو ارزاني ده
په کُوڅه کُوڅه زندان دے
څۀ اسيره زندګي ده
غلامي خو ترې نه زر ده
دَ مړيانو بندګي ده

چې مئېن په زر او زن شي
ترې نه پاتې سربازي ده

(c) ketabton.com: The Digital Library

دَ اُلفت پهٔ هر يو راز او بِنا زده دے
چې دَ سترګو پهٔ رموز او حيا زده دے

پهٔ اغاز دَ کوم سبا خنګه بيا زده دے
پهٔ انجام دَ هر پرون ئې چې نازده دے

هغه کله محبت او اشنا زده دے
چې هر چرې پهٔ خپل ځان او انا زده دے

ستا تسبي دې شېخه! تا ته مبارک وی
زما کله کوم يو کار دَ ريا زده دے

زړهٔ مې بند پهٔ هره غُټه شو دَ زلفو
څهٔ دا هسې تور جادو دَ لَيلا زده دے

شيرين يار پرېنه مُشکې خالونه پېرى
ډېر دَ اوښکو پښتنو پهٔ بها زده دے

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې دَ ښکلو ټِکانه ده
نو دَ زړونو اَستانه ده
ستا دَ سترګو لهٔ نظره
داغ مې زړهٔ ته نذرانه ده
نهٔ زهٔ درشم، نهٔ تهٔ راشې
دغه څنګه یارانه ده
هر سبا آو هر بېګا دې
نوې نوې بهانه ده
ستا دَ سترګو پهٔ هر رَپ کښې
بېَله بېَله زمانه ده
دَ اسمان دَ تندرونو
ولې تل یو نِښانه ده

شیرین یاره! کهٔ پوهېږې
هر غزل مې ترانه ده

(c) ketabton.com: The Digital Library

خلاص دَ زلفو ئې زندان شي
ډېر مشکل به مو اسان شي
خور زما آه و فغان شي
څو به ټول همه افغان شي
بلبلان ئې په نارو دی
ستون بهار به تر بُستان شي
لهٔ جامې دې بَهر نهٔ شې
څو مې قتل هر ارمان شي
دَ ایفا ساعت به راوړي
وخت په ما به مهربان شي
وَرک په لارو کښې دَ زلفو
دَ فکرونو هر کاروان شي
ما ئې سترګو کښې ځان وُليد
دریغه! خپله اوس ګویان شي

اوږدو زلفو ته منسوب وي
دراز څکه مې بیان شي

(c) ketabton.com: The Digital Library

راستنه هسې ايام شي
دَ محفل هغه هنګام شي
دَ ساقي په لاس کښې جام شي
دَ سيند غاړه کښې ماښام شي
په مضراب دَ خپل رباب ئې
دَ مطرب هُنر تمام شي
دَ سپرلي مَسته هوا کښې
رونه شپه "ماه تمام" شي
هر اشنا وَ ته پهٔ ځنګ کښې
ښکلے ښکلے ګُل اندام شي
پهٔ نغمو اَو پهٔ رېلو کښې
يو اتڼ شي، جام پهٔ جام شي
يو مستي وي، بې خودي وي
دَ روزګار فِکرونه خام شي

دې جنت جنت ماحول کښې
هسې ژوند راته انعام شي

(c) ketabton.com: The Digital Library

پهٔ چا کله دومره ګران یم
لکه ګُل دَ بیابان یم
هر یو جبر ته اسان یم
هر یو غم ته دي ننبان یم
تل وَتلے لهٔ خپل ځان یم
لکه بوی دَ ګُل پرېشان یم
دَ کاروان خاپونه وران دی
مګر بیا هُم زهٔ روان یم
معرکه دَ محبت کښې
پهٔ خپل ځان باندې تاوان یم
پهٔ حساب لکه دَ مړی
نهٔ پهٔ درد نهٔ پهٔ درمان یم
هر احساس پهٔ غوږو کوڼ دے
پهٔ خپل غږ باندې پښېمان یم

دَ وخت هر ګوزار دَ پلک دے
مګر کلک لکه سندان یم

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغه سپرلے ستا دَ نظر لټؤم
چې سمه، غر دَ لر او بر لټؤم
ستا دَ وصال هغه خبر لټؤم
کله بولان، کله خَیبر لټؤم
دَ مخ او زلفو دَ نسبت په مینه
چرته سایه اَو چرته نمر لټؤم
ستا دَ کاکل غُټه مې نهٔ شوه پهٔ لاس
پسې کهٔ تړې دَ تور غر لټؤم
دَ یار دَ مخ دَ سرهٔ اَو سپین پهٔ قدر
تا ته وې چا؟ چې سیم او زر لټؤم
تل پهٔ دَرک دَ وړک اشنا دَ کوڅې
دَ یو ګدا هسې هر دَر لټؤم
لا دَ کوم درد سترګې وَرغلې نهٔ دی
دَ زړهٔ زخمونه برابر لټؤم

یو شیرین یار مې وی "هم سر" دَ عصر
پسې هر خېل اَو هر ټبر لټؤم

۲۰۰۳_۳_۲۴

(c) ketabton.com: The Digital Library

پهٔ خپل آب باندې پوره ده
زما اوښکه پښتنه ده
ګټه هغه يو درنه ده
چې پهٔ ځاى باندې پرته ده
دَ تا ناز لره کاکل دے
زما وياړ لره شمله ده
دا دې شوندې هسې رېږدى
کهٔ خطا دې بَهانه ده
ستا پهٔ سترګو کښې ځلېږم
څومره ښکلې تماشه ده
څو واعظ دَ ښار حاکم دے
ښه اباده مَېکده ده
شيخ هُم ناست دَ خُم پهٔ څنګ کښې
هُم مې ګوټ دے، هُم توبه ده

څهٔ ښهٔ شعر دے شيرين ياره!
هُم غزل هُم ترانه ده

(c) ketabton.com: The Digital Library

څوک دې زُلفې څوک مژګان دی
پښتانهٔ راباندې ګران دی
پهٔ صدف کښې دَ لېمهٔ دې
څو ګوهر مګر دَ شان دی
ستا دَ سترګو آئینه کښې
ډېر عکسونه څو حَېران دی
اجزا نور هُم دَ ښائست ئې
څو دوه غوره تر عنوان دی
چې دَ بخت پهٔ طمع نهٔ دی
پرې وختونه مهربان دی
دا بې حِسه مرۀ ځانونه
څهٔ پهٔ درد څهٔ پهٔ درمان دی
روز و شب ئې .مخ او زلفې
پهٔ زمان څهٔ پهٔ مکان دی

دَ دې اوښکو سمندر کښې
علامې دَ غټ طوفان دی

(c) ketabton.com: The Digital Library

دَ یار یاد کۀ زوروَر دے
غم ئې لا ترې نازپرور دے
لرې نۀ ده چې یار راشی
کۀ دې لرې دَ زړۀ ور دے
ستا دَ مخ، زلفو پۀ نوم مې
هر شوقدر آو اختر دے
ما ځای کړے دَ زړۀ کور کښې
ستا هر خېل آو هر ټبر دے
سیے دَ کلی دې وَ ما ته
لۀ سړی پردی؛ بهتر دے
پښې مې شلې، سترګې تپې
را پۀ سر سترے سفر دے
چیلم مات دے، حجره رنګه
خوشے بام دے، شاړ ئې در دے

اباد کړے پۀ یادونو
شیرین یار دَ زړۀ کندر دے

(c) ketabton.com: The Digital Library

تل زما دغه دُعا شي
ستا نظر دې مسيحا شي
خوا ئې ډکه په هوا شي
چې ئې طمع له مُلا شي
زما مينه بس په تا شي
په سامړه او که په غلا شي
زړه په دود دَ سپيلنی دے
ستا په حُسن به فدا شي
همدردان په نامه ډېر وی
خو يو څوک پکښې دوا شي
چې دې سترګې سمندر شوې
ځان دَ چا نه به سېوا شي
خود غرضی دَ ځنګل اور دے
په خشاک نه په ګيا شي

ژوند به تيول تراخه زائل کا
شيرين يار به مې پخلا شي

(c) ketabton.com: The Digital Library

کهٔ پهٔ دَم اَو پهٔ دُعا شي
نو خپل درد به مې دوا شي
دا سپېځلې لبونتوب مې
هم همراه هُم راهنما شي
چې زما لهٔ سترګو پرېوځي
دا ګوهر دې واړه ستا شي
پهٔ وعده دَ مخ او زلفو
هُم سبا شي هُم بېګا شي
يار مې هله پښتون بولۍ
کهٔ پُښتني له مې راشي
وفادار کهٔ جفاکار دے
خو بس دا چې يار زما شي
دَ زړهٔ حال به مې څرګند کا
کهٔ دا سترګې مې ګويا شي

دې خپلونو دې تپو کښې
شيرين يار به يو پَېدا شي

(c) ketabton.com: The Digital Library

اضطراب اَو دَ سکون خبرې کېږي
دَ وصال اَو دَ بېلتون خبرې کېږي
یا دَ زلفو دَ شبخون خبرې کېږي
یا دَ سترګو دَ افسون خبرې کېږي
دَ یارانو دَ تړون خبرې کېږي
دَ پښتو اَو دَ پښتون خبرې کېږي
ځان لهٔ ځانه شي بېرون خبرې کېږي
پهٔ درون دَ زړهٔ چاوڼون خبرې کېږي
هره ژبه باندې ستا دَ مخ سُرخي شي
چې زما دَ خېګرخون خبرې کېږي
پهٔ بېدیا اَو ابادۍ کښې تر یارانو
دَ لَیلا اَو دَ مجنون خبرې کېږي
هر بېګا لره دستور وي دَ پښو لاندې
هر سبا دَ بل قانون خبرې کېږي

شیرین یار دې "نن" زړهٔ ور دے مرکې ته
ولې دا کهٔ دَ "پرون" خبرې کېږي

(c) ketabton.com: The Digital Library

دَ مهتاب هسې رڼا دے زما يار
لکه آب غُنډې صفا دے زما يار

چې يو درد دے، يو دوا دے زما يار
هُم قاتل هُم مسيحا دے زما يار

لکه سبورے مې همرا دے زما يار
تل زما پۀ اقتدا دے زما يار

دغه هومره مې تر خوا دے زما يار
هُم مې تن دے هُم مې سا دے زما يار

هغه روڼ چې پۀ وَيڼا دے زما يار
سپين پۀ زړۀ باندې رښتيا دے زما يار

هَم کلام او هَم نوا دے زما يار
شيرين يارہ! ښۀ پخلا دے زما يار

(c) ketabton.com: The Digital Library

لکه ګُل ئې نزاکت دے
لکه سروې ئې قامت دے
ښۀ ئې وَږم، ښۀ ئې شکل
چې هُم ګُل دے هُم نِکهت دے
خط او خال دَ مخ ابرو ئې
اطاعت، هُم بغاوت دے
زما روح دے زما ځان دے
هُم مفهوم، هُم عبارت دے
يو مستي ده، يو حيا ده
هُم شراب اَو هُم حُرمت دے
سربَکف ګُل دَ لاله دے
مرګ دَ ژوند ئې هَم ساعت دے
دَغه هسې دُرداني ته
دَ سَرونو څۀ قيمت دے

خيالي يار مې شيرين ياره!
مجموعه دَ هر صفت دے

(c) ketabton.com: The Digital Library

دا یو څهٔ رنګ له نګار دے
چې مې یار دے کهٔ اغیار دے
ښهٔ دا ستا دَ زلفو تار دے
انتشار دے، هُم قرار دے
دا څو اوښکې پښتنې دی
ښهٔ معیار دے، کهٔ مقدار دے
قافله دَ ژوند روانه
مګر خلاص ئې اوس مهار دے
زما زړهٔ یو سپېلنے دے
دَ تا حُسن سُور انګار دے
پهٔ مونږ وورې تندرونه
خلق وایي نوبهار دے

شیرین یار پسې کتلے
ما هر در او هر دیار دے

(c) ketabton.com: The Digital Library

شرک دَ زلفو کښې فنا شم
رپ دَ سترګو کښې پَیدا شم
لکه اوښکه په معنا شم
چې دا هومره بې نوا شم
خدایٔ مې نۀ کا دَ تا فکر
سور په آس چې دَ هوا شم
خدایٔ مې نۀ کا دَ تا عهد
چې قیامت باندې ایفا شم
خدایٔ مې نۀ کا دَ تا زلفې
تسنې وَسنې بې ښکلا شم
خدایٔ مې نۀ کا دَ تا سترګې
چې ساعت ساعت اشنا شم
یو مې خان دے یو ئې سبورے
نور دَ چا په اقتدا شم؟

خپل کالۀ وی شیرین یاره!
یار ته سترګو کښې ګویا شم

(c) ketabton.com: The Digital Library

کهٔ ښائست کښې غیریت وے
خو بیا مینه کښې غَیرت وے
دریغه! څهٔ خو محبت وے
یا بدل کښې قومیت وے
اطاعت کهٔ بغاوت وے
ستا پهٔ مخ دې عبارت وے
ستا دَ سترګو مَیخانو نه
هر زیرے مازیګر ست وے
دَ څو اوښکو ملغلرو
لړ دَ چا څخه قیمت وے
څهٔ به غم دَ هسې رنځ وو
ستا عادت دَ عیادت وے
زما مینه، ستا پهٔ حُسن
اباد کلے اَو محلت وے

مَل چې نهٔ شی ژوند دَ فکر
شیرین یاره! بیا قیامت وے

(c) ketabton.com: The Digital Library

ما زده – چې زما شام او سحر تلے
تا زده – پۀ کوم بام آو پۀ کوم در تلے
ما زده – چې مې زړۀ پۀ يو نظر تلے
تا زده – پۀ څۀ چل آو څۀ هُنر تلے
څنګ نه زما څنګه ناز پرور تلے
بيا پۀ څۀ خبره مرور تلے
ستا پۀ مخ او زلفو چې دعوه لرم
ما نه پرې کابل او پېښور تلے
ستا دَ اوږدو زلفو پۀ تار شوے دے
فکر مې لۀ ما پۀ لوئ سفر تلے
بيا دَ بانو ځنب کښې راته ست هسې
بيا مې غېږ پۀ غېږه لر او بر تلے
غم دے؛ دَ بې کسه کوځه ژوبنی
خدائې شته! کۀ پۀ خوا دَ زورَور تلے

کله پۀ دا زړۀ مو زړۀ وهلے دے
چرته لۀ دې کُتو مو دلبر تلے

(c) ketabton.com: The Digital Library

لېونتوب کۀ مې شُهره شو
ستا دَ حُسن حواله شو
دا سپېځلې تفکر مې
خپل نظر لره ډېوه شو
دَ مرام پۀ خوشې لار مې
دَ ځان سبورے بدرګه شو
هر احساس مې خنګ پۀ خنګ دے
هر يو فکر راسره شو
پښبه نېولے مازيګر مې
دَ خپل مرګ پۀ تماشه شو
لېونتوب مې ابدالي دے
ستا غرور کۀ مرهټه شو

شيرين يار دې بلا ستړے
پۀ سر خنه سنباله شو

(c) ketabton.com: The Digital Library

څۀ به پاتې دَ زړۀ دم وی
چې هر غم راته راسم وی
هر مئېن په زړۀ کَرَم وی
داغ دَ مینې ډېر پنهم وی
چې دَ زلفو رَوِش دا دے
نو بانۀ به ئې کوم سم وی
ورځ – واعظ زما همراز وی
شپه – ساقی زما همدم وی
وَر راپورې دَ توبې وی
دَ خُمار خمونه خم وی
ستا نظر به تا په ډک کا
زما سترګو کښې کۀ ضم وی
هُم لاړښود هُم لارَوے یم
خپل مې پل آو خپل قدم وی

شیرین یاره! څۀ وطن دے؟
په ښۀ کړۀ هُم سړے کړم وی

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغهٔ سترګو وَ ته بیا سترګې پهٔ لار یم
پښه نیؤلے مازیګر یم انتظار یم

داسې کله ناویسا او نااتبار یم
یاره! ډېره غریبی ده ځکه خوار یم

لاس مې ډک پهٔ رنو اوښکو، صفا مینه
چې راغلے ستا دَ حُسن پهٔ بازار یم

پهٔ مسکا لکه کلۍ چې شونډې سپړی
ګرېوان خیرې دَ سحر هسې تار تار یم

ډکې سترګې سمندر یو دَ مستی دے
پکښې ډوب سره دَ خود او دَ اختیار یم

خط او خال، لب او رُخسار ئې پهٔ لاس راغلهٔ
شیرین یاره! اوس همه بهار بهار یم

(c) ketabton.com: The Digital Library

دَ يارانو محفل خور دے
دَ سين غاړې مانبام سپور دے
څو په ما ئې پورې تور دے
څو له زلفو مې زړه تور دے
دغه غم دَ کلي کور دے
ګني خلاص مې دَ زړه زور دے
غم دَ يار اَو دَ ديار مې
دَ ژوندون په اوږو سور دے
په دَم خَم دَ ژوند به څه وي
چې ئې تل له بله پور دے
څوک مئين دي سنګسارېږي
په کوڅه کښې دې بيا شور دے
يار بېګا له څړې سپړي
فکر اوس نه مې شب کور دے

اور دَ هجر شيرين ياره!
لګېدلے کور په کور دے

(c) ketabton.com: The Digital Library

خو مئېن دي فرزانه دے
ستا پهٔ عشق کښې ديوانه دے
ستا نظر چې مستانه دے
هر انداز مې رندانه دے
څوک دي ناست پهٔ استانه دے
څوک دي مست پهٔ مَېخانه دے
هر ارمان مې صحراګُلے
دَ هر جبر نِښانه دے
هر يو خيال مې ترمې ترمې
هر يو خال دانه دانه دے
ستا پهٔ سترګو کښې جانانه!
وينم عکس مې جانانهٔ دے

شيرين يار وَ ته اشنا يې
حَيف! چې تا ته بېګانه دے

(c) ketabton.com: The Digital Library

اور ئې پای نه ترسر واخست
ګلستان مې؛ نظر واخست
هر سحر مو دَ صبا نه
دَ ګلونو خبر واخست
يوسف مخې اشنا راغې
سترګو ښېرته نظر واخست
ککۍ توري سور خمار کښې
لاله داغ پهٔ تهٔر واخست
ښنتنه اوښکه وه توی شوه
آب تري دُر او ګوهر واخست
تا کهٔ زلفې بادَولې
چا به څهٔ له عَنبر واخست

هېڅ پرواز دَ بلندۍ وو
وخته! تا مې وزر واخست

(c) ketabton.com: The Digital Library

غم پهٔ زړهٔ کهٔ دَ جانان شته
فکر هم يو دَ دوران شته

پهٔ دي للمو، غاړو، پيڅکو
لاله ګُلی دَ خپل شان شته

هر سپرلی ته تر لَمني
کلکه غُټه دَ خزان شته

بلبلان ئې سر شندل کا
لا حُرمت دَ ګُلستان شته

بنجاری دَ سپرلی څهٔ کا
دَ بنګلا ئې ډېر سامان شته

ستا دَ سترګو سمندر کښې
وينم هسې يو طوفان شته

(c) ketabton.com: The Digital Library

ستا دَ شونډو پهٔ مُسکا کښې
هر یو درد لره درمان شته

ښه ده زلفې دې خړې کړې
دَ خیال ځانله اوس مکان شته

درسته شپه دې لهٔ ما یوړه
ښه ده ستا هم یو زمان شته

اسوېلو مې اوښکې تویٔ کړې
دَ طوفان سره باران شته

ما هُم زړهٔ نه مې "زړه لویٔ کړهٔ"
دَ هر سُود سره تاوان شته

(c) ketabton.com: The Digital Library

دَ ملت پهٔ اُفق ستورے دَ سبا یم
مرګ دَ لټې اوړدې شپې لره پَیدا یم

”روز و شب“ دَ لر او بر مې ”یکه ځار“ کا
پهٔ قربان قربان دَ هغو همنوا یم

خپل ټټر دَ وخت ګوزار وَ ته مخ نهٔ کا
زهٔ دَ هغه مجنونانو نه جُدا یم

کهٔ پهٔ ګُټو کښې مې زَر، متو کښې زور وی
لوئ حقدار دَ اوسنی وخت دَ لَیلا یم

پهٔ حُرمت چې دَ ګُلشن ئې ځان فدا کړهٔ
زهٔ دَ هغه بلبلانو پهٔ ثنا یم

قومیت مې لکه ساه دَ محبت دے
تل پهٔ ننګ دَ خپل اشنا ترلے ملا یم

(c) ketabton.com: The Digital Library

تضمین پهٔ شعر دَ رحمان بابا

شعر پهٔ ژړا مې دَ خپل یار دیدن حاصل کړهٔ
دَ شبنم پهٔ څېر دَ ګُل سره یکتا یم

درسته شپه لکه دَ پرخې پهٔ ژړا یم
بیا سحر څکه دَ ګُل پهٔ مخ څلا یم

داسې مهٔ ګڼه؛ چې ځُنګ کښې به دَ چا یم
ګڼې زهٔ لهٔ خپله خانه ځُنګ جدا یم

نهٔ څهٔ پوی دي پهٔ سبا او نهٔ بېګا یم
بیا هُم بنهٔ دي لهٔ وعدې یم چې ګویا یم

اورکی غُندې لهٔ خپل وجود رڼا یم
هُم پهٔ خپله لاروے هُم راهنما یم

معرکه دَ محبت کښې پهٔ ویسا یم
پهٔ ریښې ریښې څادر ترلے ملا یم

(c) ketabton.com: The Digital Library

دا زما دَ پاکې وينې تقدس دے
پۀ هر حال کښې چې دې ستايم، وايم، ستا يم

دا زما دَ لېونې مينې جذبه ده
چې قضا لره مې بيائې؛ هُم رضا يم

دا زما دَ پښتنې فکر غېرت دے
سر دَ دار باندې تېپه يم پۀ نڅا يم

تفکر مې څنګ پۀ څنګ دے تر احساسه
لۀ خپل ځانه څخه درد اوهُم‌دوا يم

هغه تۀ يې؛ کور و کر پۀ لر او بر يې
دغه زۀ يم؛ چې پۀ ارض نۀ پۀ سما يم

دَ نظر دَ پېمانې معيار دې هومره!
پۀ دا يو ساعت اعلا يم، هم ادنا يم

ستا دَ سترګو بحر څو پۀ انتشار دے
زۀ هُم عکس غُندې لۀ ځانه مې سېوا يم

(c) ketabton.com: The Digital Library

دَ ګُل شونډې تخنۆمه بوئ ترې نُغارم
په ګُلشن باندې ورګډ باد دَ سبا يم

دَ "رحمان" او دَ "خوشحال" سايې تکبير کړۀ
مقتديانو کښې يو زۀ مګر شِنوا يم

دَ مرام په خوشې لاره مې دا يُون دے
چې هُم سورے مې همرا دے هُم تنها يم

(c) ketabton.com: The Digital Library

دَ مرام پهٔ خوشۍ لاره یک تنها تٔلو
داسې تل هم بې همرا آو بې امسا تٔلو
دا هُم ښه ده چې مو سورے دَ ځان مل وو
مونږ قائل دَ پرمختګ کله پهٔ شا تٔلو؟
دَ بلا کومی ته څهٔ وی دَ چا فهم
چې دَ فکر پهٔ جلب کښې به بیا بیا تٔلو
کوم جواز دَ ګیلې نهٔ وو؛ وخت او بخت نه
مونږه خپله مګر خلې ته دَ قضا تٔلو
مونږ دَ مینې لېونو له ښائېدل دا
چې مقتل ته دې پهٔ ناز آو پهٔ خندا تٔلو
چې لَیلا دَ وخت؛ اُلفت پهٔ زر او زور کړهٔ
دَ مجنون غُندې بیا کله پهٔ بَېدیا تٔلو

وحشتونه ګورېدل به شیرین یاره!
خو پهٔ سترګو دَ شعور ځِنې رڼا تٔلو

(c) ketabton.com: The Digital Library

خپل نظر لره رنا یم
خپل پرهر لره دوا یم

زه هم غږ یو دَ جرس خو
غوږ دَ مُړو له پَیدا یم

څوک مې څهٔ له زړهٔ چاؤدون زُده
لکه ګُل چې پهٔ خندا یم

سر دَ دار باندې هُم یاره!
پهٔ تېپه یم پهٔ نڅا یم

تهٔ غُټې هسې خورېږې
زهٔ وږمه یو دَ صبا یم

تهٔ دَ ګُل غُندې خندېږې
زهٔ بلبل یو پهٔ ثنا یم

(c) ketabton.com: The Digital Library

ستا دَ میني بڼَه جذبه ده
پهٔ قضا خپله رضا یم

ایله دومره قدر وایم
تهٔ زما یې او زهٔ ستا یم

خورې زُلفې دې خړې کا
زهٔ تر څو به پهٔ سودا یم

پهٔ دا هومره بې قدرۍ کښې
لکه پرخه پهٔ ژړا یم

ډیر کهٔ ما ته پهٔ دَغا یې
تل هُم تا ته پهٔ دُعا یم

لهٔ پخوا دې خوا پهٔ خوا یم
لکه سورے دې همرا یم

دَ پښتو خاورې روژلے
شیرین یاره! تول وفا یم

(c) ketabton.com: The Digital Library

خود وتلے لۀ شعور یم
چې درغلے پۀ دستور یم

دَ بانۀ لۀ څمبا زده کړه
سر تر پایه ولې چُور یم

پۀ یوه مُسکا رغیږم
هغه مرګی حال رنځور یم

ځار دَ تا دَ نوم دَ تور نه
پۀ جهان کښې مشهور یم

چې پرې نوم دَ پښتنې دے
پۀ دا اوښکه هُم مغرور یم

یار کلام، کاتۀ پېرزو کړی
ډوب سرود آو پۀ سرور یم

(c) ketabton.com: The Digital Library

خو دا اوښکه مې سره ده
په بارخو دې خوَله ده
اوس دَ زلفو په هر تار. کښې
سترې فکر له جوته ده
خوب او خيال کښې سکون چرته
چې ئې زړۀ کښې هنګامه ده
سر دې نۀ وی خو دستار وی
زمونږ دغه الميه ده
دَ جرس په غږ شه پورته
ګنې تلونې قافله ده
ستا دَ نوم په تور مې وژنی
قضيه خو بهانه ده
څه! مُنصف دَ ښار ته وايه!
بيا دَ وخت هُم فېصله ده

شيرين يار ترې څۀ جار وُوځی
دَ يار مينه يو نشه ده

(c) ketabton.com: The Digital Library

لکه دَ پرخې وربېدلے نۀ شې
دَ ګُل رخسار ته رسېدلے نۀ شې

یو شل احساس ئې پاربېدلے نۀ شې
اوده جذبه ئې رقېدلے نۀ شې

زۀ یو ورېمه یم دَ صبا، الوځم
تۀ ئې نګهت؛ خو ګډېدلے نۀ شې

دا دَ هجران لۀ تاوه څنګه ژاړې؟
پۀ خپلو اوښکو لامبېدلے نۀ شې

نن خو دې ډکې سترګې سرې ولېدې
حېف دے! چې اوس هُم کرمېدلے نۀ شې

پام پسرلیه! چې تکلیف وُنۀ کړې
پۀ سمه، غر چې غورېدلے نۀ شې

(c) ketabton.com: The Digital Library

نهٔ پهٔ ما اَو نهٔ پهٔ تا یم
دَ ربنتیاؤ همنوا یم

ځان، جهان وَ ته پهٔ شا یم
ستا دَ مخ پهٔ تماشا یم

مخ اجل ته لهٔ پخوا یم
چې مدام ترلے ملا یم

پهٔ هغه به دې منل وی
چې دَ ځهٔ سره اشنا یم

دَ دربار لهٔ سوری لرې
دَ معروض څخه ګویا یم

هره اوبنکه مې ډیوه شی
ځکه شپه کښې پهٔ ژړا یم

(c) ketabton.com: The Digital Library

دَ صحرا دَ هر یو ګُل سورے دَ سر شي
دریغه! سور کۀ دومره لویْ مې دَ ځادر شي
راپَیدا دې هسې بیا شام او سحر شي
همنوا چې مې کابل او پَېښور شي
بلبلان به دَ ګُلشن مې سیالی ؤکا
لۀ دې سوزه دَ شپوْن کۀ مې خبر شي
دَ جهان سیالی پۀ ځایْ ده دَ سیالانو
خدایْ دې نۀ کا څوک لۀ غمه کور و کر شي
شهابی سترګو ته وړاندې ګړه لاسونه
نه چې جوړ دَ زړۀ لۀ کوره مې کنډر شي
کوم جواز دَ کومې خوا نه ئې راؤړے
یو ساعت کښې بانۀ برند بل کښې اوتر شي
دَ خیا نه دَ اسمان. ستوری مخ پټ کا
چې سحر ئې ستا دَ مخ پۀ خا! نظر شي

شیرین یار به ئې تل زلفو ته پۀ تار وی
څۀ پۀ دا کۀ دَ بلا تر کومی وَر شي

(c) ketabton.com: The Digital Library

دَ اغيار لره اغيار يه
دَ يارانو سره يار يه
کله عقل ته پۀ لار يه
کله زړۀ سره همکار يه
ډيوه بله کا دَ اوښکو
پۀ شپه زلفو ته بېدار يه
کۀ ئې ګُل دَ ښو نۀ شي
خَبر دے خال ئې دَ رخسار يه
نور کۀ لاس دې نۀ بر کيږي
نو بس ښۀ لره اظهار يه
دَ ربنا پۀ طلب ګرځه
دَ تيارو ښخه کنار يه
پۀ تکل دَ خپل مرام دې
لکه سيند يو ناقرار يه

دَ سينګار فکر دې وُړے
پۀ ملا تړ دَ شيرين يار يه

(c) ketabton.com: The Digital Library

دَ غل نوم دلته سرکار دے
چې مُنصف ئې طرف دار دے
مرګ دَ ګُل ورته څهٔ کار دے
چې مالیار ئې ضلاکار دے

وینو زوو باندې پایې
محافظ مګر خون خوار دے
خپله مینه ما ته اور ده
خپل ښائست تا ته انکار دے

ضمیر هُم دَلې خرڅېږی
ستا دَ ښار ګرم بازار دے
پهٔ خپل سوری اوس وېرېږم
هر سړے دَ وخت پهٔ ښار دے

ستا لهٔ کلی کډه وُړے
ستا یو یاد مې "یارِ غار" دے

ستا پهٔ ننګ باندې به ؤمری
ستا یو داسې شیرین یار دے

(c) ketabton.com: The Digital Library

خوند دَ مازيګر او سحر چرته دے
ستا دَ مخ او سترګو اثر چرته دے
لاړې دَ بانړهٔ، څوکې دې پُڅې شوې
داسې مې اوس سود دَ تبر چرته دے
ستا دَ زلفو وَل نه چې ځان اوباسو
مونږ څخه دا چل او هنر چرته ده
غُڅ مې دَ احساس دَ زړګى سر خو دے
ستا دَ خُونږ دَ سترګو نظر چرته دے
رابه شى قاصد دغه به هُم وُشى
مونږ له پهٔ زړهٔ پورې "خبر" چرته دے
سپينو ئې لهٔ توره خلا وُمونده
خال زما لهٔ خياله بهر چرته دے
مخ چې پهٔ تورتم کښې دَ شپې وُوينى
دا اهلِ نظر دَ دَهر چرته دے

ډير تراخهٔ دَ ژوند ئې زائل کړى دى
دے لهٔ شيرين ياره خبر چرته دے

۲_۸_۲۰۰۴

(c) ketabton.com: The Digital Library

○

دې انصاف ستا دَ "قانون ته"!
چې ساتون وايي شبخون ته
ورځ دې ضم کړله په شپه کښې
تا جدت ورکړۀ بدلون ته
دَ درد ځریکه ده خوربړې
دَ زړګی نه مې لړمون ته
خپلې سرې سترګې دې کسه
یا مې ګوره زړۀ ګُلګون ته
غم دَ تا کۀ مې لړ پرېږدی
زړۀ مې ډېر کيږي ژوندون ته
دَ سبا احوال به راوړي
"نن" دې ؤلېږه "پرون" ته
انتها دَ تغافل دې
لاړه جوړه کا پاڅون ته

ما نه یاد به دې یو نۀ سی
زور به ؤښایم بېلتون ته

۲۰۰۴ـ۸ـ۱۰

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې کاتۀ دې هومره نور شي
زر ده سر به مې دا پور شي
ترمې اوښکې نو هُم ښې دی
دَ زړۀ زخم به تکور شي
خو چې خواله مې را نۀ شي
څۀ به مړ دَ بېلتون اور شي
پۀ لوګی لوګی ماحول کښې
ښکلی سپین مخونه تور شي
دَ لُوګو ډکې کُوډلې
سپین محل ته دې پېغور شي
دَ دُنیا پۀ میو مَسته!
وایه! جام کۀ دې نسکور شي
دا دَ زړۀ قیصه اوږده ده
خو پۀ سا او لږ پۀ کور شي

خدای دې نۀ کا شیرین یاره!
شوق ته خلاص مې دَ زړۀ زور شي

(c) ketabton.com: The Digital Library

ستا دَ وعدې غُندې اوپره خبره
خدایٰ دې زما نۀ کا کچه خبره

پۀ زړۀ مودو نه وه پرته خبره
مګر چې خلې ته نۀ راتله خبره

زړۀ به دې غټ وی؛ خو دَ تینګې نۀ وو
ګنې دَ "خلې" وه یو ذره خبره

دِ نوی وخت دَ تقاضې پۀ خاطر
باید چې یاده شی زَړه خبره

زړۀ به مې ډِک وو؛ چې دَ سترګو نه مې
لکه دَ اوښکې څڅېده خبره

باد دَ نسیم ته زلفې خپله نیسې
تور ئې پۀ ما چې؛ شوه شهره خبره

پرې ته مې ونۀ وَیېل وړه خبره
خفه شوې دومره پۀ وړه خبره

بیا شیرین یار لۀ خدایه څۀ غواړی نور
چې کوته یار هُم کړی کَره خبره

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغه ډکه دَ وسواس شپه مې سبا کړه
دغه چُپه خلهٔ وعده دې اوس ګویا کړه

ما دَ زړهٔ زخمونه ؤسپړل سحر ته
تهٔ اوس شونډې دَ صبا پهٔ ورږمه وا کړه

ستا دَ تورو زلفو تور مې پهٔ سر واخست
ځان پسې مې دَ دُنیا هره بلا کړه

دَ زړهٔ لوبې چې شي مات کله رغېږي
څَه! بدل مې دَ ویسا چرته پَیدا کړه

دَ هر در اَو دَ دیوار وَ مونږ ته سترګې
پټ پهٔ خوب دَ پېشمنۍ کښې دې زړهٔ راکړه

شیرین یار دې هُم اسیر دَ ګُورو زلفو
مخ روښي ورته منسوب دَ یو بېګا کړه

(c) ketabton.com: The Digital Library

بهانه کۀ دې پخه شي
نو وعده به دې کچه شي
اور دې پورې پۀ شمله شي
چې ګرېوان دې پَرې ټُږه شي
تخیَّل به لۀ ما زُده شي
کۀ څو ورځې راسره شي
دَ جفا اِنتها څۀ کا
حوصله چې پُښتنه شي
اوپره سترګو ته دې وایه!
داسې کله یارانه شي؟
یاد دې غلے غلے راشي
شپه چې دمه شي پخه شي
جنګ کښې سترګې مخامخ کا
چې خپل عکس خو مې پَره شي

اسوېلو وَ ته مې خانده!
دَ چا خوا خو به سړه شي

(c) ketabton.com: The Digital Library

ما دې کاکل هسې تار تار ؤليدۀ
تا مې پۀ خاورو کښې دستار ؤليدۀ
نۀ دې ما اوښکه کښې تېنګار ؤليدۀ
نۀ مې تا سترګو کښې قرار ؤليدۀ
هيڅ ده يو اوښکې ته مايه دَ حُسن
چا؟ دَ دې بحر انتشار ؤليدۀ
اخلي مې غېږ دَ پلوشو کښې نظر
ما پۀ شفقت هُم جفاکار ؤليدۀ
اوس به تېپه دَ خپلواکۍ مې آورې
ما دې رسۍ اَو سر دَ دار ؤليدۀ
ډېره چرچه ده دَ ساقي دَ مېئو
دَ وخت واعظ مو پسې خوار ؤليدۀ

پۀ پښتنه لَيلا ئې زېرے ؤکړئ
چا کۀ يو هغه شيرين يار ؤليدۀ

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې لهٔ وخته ناخبر يې
دومره ولې زوروَر يې

نهٔ پهٔ سمه، نهٔ پهٔ غر يې
دغه هسې کور او کر يې

کهٔ پهٔ خوب ئې وصل مومې
ګنه بيا هُم بختور يې

څهٔ سبا دے، څهٔ بېګا دے
لهٔ احواله ښهٔ خبر يې

خلهٔ پهٔ خيال کښې هُم کهٔ درکا
پهٔ بدل دَ زړهٔ کښې سر يې

بيا څهٔ غم دے شيرين ياره!
کهٔ خپل عصر ته "هم سر" يې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ستا دَ کلی ښئهٔ احوال دے
چې زوال پکښې کمال دے
هر شبخُون پکښې ساتُون شي
چې بدلون پهٔ څو اشکال دے
مالی یار دَ دوه ډالرو
باغ دَ نوم پورې سنبال دے
هر یو ګُل ته پیداوخت کښې
دَ خپل قتل استقبال دے
مُلا مست پهٔ منیو ګرځی
هېر ئې واړه قیل و قال دے
ماتۆنکے دَ هر لوښی
پهٔ دا ځان خپله کُلال دے
غم هُم ډېر دَ هغه ژوی
چې دَ مړی پهٔ مثال دے

ستا وعده لهٔ مرګه تېره
شیرین یار مګر اتال دے

(c) ketabton.com: The Digital Library

ستا هغه نظر به وی
نور نه ډک سحر به وی

بیا دې مخ او سترګو کښې
رنګ به وی اثر به وی

زلفې چې بادبړی دې
بوی د ګل اوتر به وی

ستا لېونے زړۀ پۀ تا
هسې زوروړ به وی

زړۀ لکه ماشوم زما
لا څۀ ناخبر به وی

شپې به د شوقدر وی
ورځې د اختر به وی

(c) ketabton.com: The Digital Library

ما پهٔ خوب کښې ستا دَ وصل امکان ؤلید
ګنه چا پهٔ دا زمان کښې مکان ؤلید
څنګ عدم مې خپل وجود ته حېران ؤلید
چې دا ستا دَ سترګو تور کښې مې ځان ؤلید
دَ سیلانو دَ سیالۍ مې ارمان ؤلید
لکه ګُل مې پهٔ صحرا کښې خندان ؤلید
دَ خپل مخ لهٔ ابادیه دې زړهٔ لوی شی
بارې تا کهٔ مې دَ اوښکو باران ؤلید
دَ مګس او دَ ګرګس خوارۍ شوې پېښې
ما بورا او عندلیب پهٔ فغان ؤلید
دم، قدم لره مې هُم خپله اختیار کا
دَ زړهٔ کور کښې مې یو هغه مهمان ؤلید
اوس دَ زړهٔ دَ آب و تاب قدر پهٔ چا دے
چې ستا نُور ئې دَ حرم پهٔ دالان ؤلید

شیرین یار دې چې دَ پت پهٔ ډېرۍ ناست دے
ما دَ دهَر پهٔ یارانو کښې خان ؤلید

(c) ketabton.com: The Digital Library

"روز و شب" به دې بيان کړم
"مخ او زُلف" به دې عيان کړم
ځان دَ تا کۀ تا دَ ځان کړم
ډېرې مينې دې حَيران کړم
ورک پۀ ذات کښې دې زۀ دومره
اوس پۀ تا دَ ځان ګُمان کړم
"زۀ" چې ورک شي پاتې "تۀ" شي
دغه سوال به دې آسان کړم
آب دَ اوښکې زيات لۀ حُسنه
نور به څۀ قدر، سامان کړم
دا بازار دَ دُنياګۍ دے
زۀ پۀ ځان ئې هُم ارزان کړم

•

دَ نښتو پۀ تسلسل کښې
ډېر دې ځان ته بې زبان کړم

(c) ketabton.com: The Digital Library

زۀ به څۀ وینمه چرې دَ چا سترګې
دا چې کسو کښې مې عکس دی دَ تا سترګې
یو مې روڼې په وحشت دَ ښکا سترګې
بل مې پټې پۀ بې نُوره سبا سترګې
تَیرې کله؟ ترې پۀ نوم دَ رڼا آخلم
راغے وخت؛ څکه اوباسی لۀ ما سترګې
دَ یارانو دَ یارۍ مې څۀ روداد دے
نا اشنا کړې یَوې پېښې؛ اشنا سترګې
غم دَ هجر مې دَ زړۀ پۀ خُونه پرېوَت
زما اوچې شوې پۀ ډېره ژړا سترګې
چې دَ زلفو پۀ سایه دَ خوب هوَس وی
څوک ئې څۀ وینی په څنګ دَ بلا سترګې
پۀ سینه کښې مې ښکالۀ دَ زړګی نشته
څنګ حیا کښې آموخته شوې پۀ غلا سترګې

چاپېریال کۀ دَ غَرض پۀ دُوړو خړ دے
شیرین یاره! خو دَ زړۀ مې رڼا سترګې

(c) ketabton.com: The Digital Library

لاړ کښې د مقتل کڅ اودرېدلے يم
څۀ به تر مرامه رسېدلے يم

ستا په ګُل رخسار چې ځلېدلے يم
تل لکه د پرخې ژړېدلے يم

ستا چې د کاکل خڅرې سمسوره ده
دا لکه سپرلے زۀ غوړېدلے يم

ستا د ژوند فضا چې معطره ده
دا لکه نګهت زۀ رقصېدلے يم

شپې ته د سبا د ستورې خل وينم
کله د وحشت نه بوږنېدلے يم

داسې کوم جرس تېر وهلے شي
زۀ لکه پاڅُون ته غږېدلے يم

(c) ketabton.com: The Digital Library

دَ خزان دَ آمد کُوکې په بهار کړې
دَ چمن دَ بُلبلانو زړهٔ آزار کړې
دَ کمال دَ انتها په سر زوال دے
څو به کرم دې دَ جبر دا بازار کړې
ډېر یاران دَ تا مړیان دی ښهٔ خبر یم
نشته دا چې کله ما به ورکښې شمار کړې
هر مزدُور زما دَ ښار بلا مجبور دے
اوږے، تږے آس به خلاص څهٔ په کارزار کړې
څه! تپه دَ خپلواکۍ مې لا خوږه شوه
اوس به څهٔ دې دا قفس آو سر دَ دار کړې
دَ سبا دَ ستوری ځَل به دې زړهٔ بل کا
اے! چې ناز په تسلسل دَ شبِ تار کړې

لیونے سپیلنے گرځه اوس کوڅو کښې
کۀ پَیدا پکښې یو هاغه شیرین یار کړې

۲۷-۵-۲۰۰۵

دَ مرګ کوټه، کوټ لکهپت جېل-

(c) ketabton.com: The Digital Library

عام و خاص وته معلوم شوم
چې بېلتون کښې دې معدوم شوم

ته مې څه له لاسه ورکړې
ترسایې خپلې محروم شوم

مینه حُسن ته منسوب ده
چې دَ تا سره موسوم شوم

کټوری له زانو غوارم
په لوی والې کښې ماشوم شوم

دَ عصمت حرمت دې پالم
له مستۍ ډېرې معصوم شوم

په وعده به دې غُلېږم
ستا دَ خُلې هسې کۀ اوم شوم

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې فنا مې لهٔ نظر شوې
داسې ورک پهٔ کوم "نظر" شوې
کهٔ پهٔ "زهٔ" دې زورور شوې
بیا منم چې معتبر شوې
څنګه څَنګ کښې مې راتول وې
خو چې لاړې کور و کر شوې
پهٔ ګوګل کښې مې زړهٔ رېبړدی
یاره څهٔ دَ ژمی نمر شوې
زهٔ به اوښکې نه زړهٔ لوی کړم
تهٔ کهٔ خال نه لاس پهٔ سر شوې
زهٔ هر پېر به دَ نګهت یم
تهٔ کهٔ نُور نه ډک سحر شوې
زهٔ به هغسې دلدار شم
تهٔ که هغه رنګ دلبر شوې

لهٔ همکارو څخه لاړې
دَ خام خیالو همسفر شوې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځومره چې حَېرانه ده
هومره سرګردانه ده
راځو شه! محفل وَته
څۀ قیصه روانه ده
بیا ساقي بې پامه شوې
دا خبره ګرانه ده
وژنې مې خو سترګو کښې
ډېره ځان اسانه ده
اوس شوه کوربنه دَ زړۀ
ما چې وې؛ مهمانه ده
دا پښتنه اوښکه ده
ما ته بلا "ګرانه" ده
لا ئې ستم زور وُکړۀ
ما به وې؛ ستومانه ده

څۀ زده؟ شیرین یاره! چې
روغه ئې، کۀ ورانه ده

(c) ketabton.com: The Digital Library

پت پالم، وفا کوم
سود دَ زړهٔ پهٔ تا کوم
دا خو دي پهٔ ننګ اولاړ
مینه به دي بیا کوم
راغلم دي کوڅي وَته
زهٔ لټون زما کوم
زړهٔ مي چي زما نهٔ شو
اوس ویسا پهٔ چا کوم
نور لهٔ سحر څهٔ وایم
لا خو به خندا کوم
ستا پهٔ زلفو دم یَمه
ډار څهٔ دَ بلا کوم
زهٔ دي ستا دوا شمه
تل دغه دُعا کوم

ځار دَ زلفو تور نه دي
اوس دَ څهٔ پروا کوم

(c) ketabton.com: The Digital Library

څو لکه پخوا نۀ شي
لا به مې همخوا نۀ شي
څو چې مې همرا نۀ شي
هومره به اشنا نۀ شي
څۀ ګيله دَ بله ده
خپله خپل خَېر خوا نۀ شي
دا هغه مابنام دے خو
تۀ به هسې را نۀ شي
ګوره! زما سترګو ته
بل خوا به پَېدا نۀ شي
اوښکې پښتنې کُسه!
اوس به هُم پخلا نۀ شي؟
زړۀ دې پرې پېرلے دے
خلې نه دې پشا نۀ شي

دا دَ شيرين يار کلے
دلته کښې افشا نۀ شي

(c) ketabton.com: The Digital Library

هره کريکه به اذان کړم
ګوره شپه به په لړزان کړم
شوق د عشق به مې د شان کړم
هر خواهش به پرې قربان کړم
ترمه اوښکه چې بهير شي
تغافل به دې حېران کړم
ځم ماضی وته مې ګرځم
ښپه نیولے چې دوران کړم
ته خوارۀ ايله لبان کړې
زۀ ريښې ريښې ګرېوان کړم
همنوا شه په محفل کښې
چې په چغه "يا قربان" کړم
د پخوا لکه خو راشه
چې د زړۀ په ملک دې "خان" کړم

د کاکل ملک ئې تسخير دے
خو کۀ ځان هغه افغان کړم

(c) ketabton.com: The Digital Library

کهٔ دې زړهٔ دَ التفات شي
بيا مې خيال دَملاقات شي
ګرم مې صبر مګر نهٔ دے
خو دا جبر دې لږ زيات شي
دَ رُخسار سُرخي کهٔ دا وي
دَ ياقوت بازار به مات شي
پهٔ شين خال به دې وانخلم
زمرد کهٔ دَ سَوات شي
دا جذبه دَ لېونتوب وي
لکه غر غرور چې مات شي
دا مُهم ابراهيمي دے
مات به لات او هر منات شي
زهٔ لهٔ تا چې مينه غواړم
لکه تږے چې فِرات شي

لهٔ ديداره پسې وُرک شه
شيرين يار چې درته يات شي

(c) ketabton.com: The Digital Library

ستا اوربل چې کړۀ زما نه دومره خوَر زړۀ
ما پَیدا دَ زړۀ پۀ زور کړۀ هومره نور زړۀ
دَ نظر پۀ پلوَشو مې کړه تکور زړۀ
ستا دوا ته مې مائِل کړۀ ډېر پۀ زور زړۀ
نور دې لاس دَ ېبلتون نېوه؛ زغم تمام دے
سوزَوی به راله څو داسې پۀ اور زړۀ
ستا دَ زلفو سیاهې چې به لا څۀ وی
چې دې سپینو اننګو کړۀ راله تور زړۀ
دَ جفا پرده پۀ جبر باندې څو کړې
دا چې وُکنډې مې خلۀ نو کاندی شور زړۀ
دَ بلا لۀ سِوری کله؟ مې وسواس دے
مګر نۀ وی کله کله مې پۀ کور زړۀ
دَ حالاتو پۀ تورتم کښې نېغ پۀ لار ځی
ستړے ستړے کۀ دے؛ نۀ دے لاشبکور زړۀ

زړۀ به څۀ پۀ کوم پړاوْ کښې هغه در کا
چا چې کړے ژوند مدام لۀ بل پۀ پور زړۀ

(c) ketabton.com: The Digital Library

خلې نه زما ئې څو اوښکلې نۀ ده
داغلې ژبه هومره غلې نۀ ده
ما پۀ اسره جذبه وژلې نۀ ده
ستا پۀ څادر مې ملا تړلې نۀ ده
پۀ سر دَ دار دَ رسۍ وَل مې ګواه
ما دې پۀ سر سودا منلې نۀ ده
ځکه مې کسٔی په نشتر اوباسی
ما پلوشه دَ نُور غندلې نۀ ده
ورکړه اوس اوښکې ته مې غېږ دَ بانو
پۀ عمر تول چرته درغلې نۀ ده
لا به قلم څوکه تېرۀ ګرځؤم
لاس ته راغلې څو "اوښکلې" نۀ ده

ستا شیرین یار به پۀ تا دروند وے مګر
دا زمانه دَ تول او تُلې نۀ ده

(c) ketabton.com: The Digital Library

هلۀ ما ته به همکار شي
چې خاوند دَ خپل اختيار شي
دَ حالاتو گرفت هېڅ دے
خو کۀ خلاص لۀ خپل حصار شي
دَ ادراک پۀ نيلي سور شه
چې زمان ته پۀ رفتار شي
خپل مرام به دې ښيي ښکل کا
کۀ روان زما پۀ لار شي
آواره فکر مې خپل کړه
چې پۀ بحر و بر آوار شي
پسرلے دَ خيال مې پور کړه
چې آباد لکه گلزار شي

ما دَ درد کريکه مې بانګ کړه
بايد! اوس خو چې بېدار شي

(c) ketabton.com: The Digital Library

څوک چې لولپه نهٔ شي
خوا خو دې سړه نهٔ شي
څومره نظر سپک دې کړهٔ
نور لهٔ دې ښه نهٔ شي
څو نهٔ شي محروم، مظلوم
عدل به ئې زده نهٔ شي
ګمه دَ حرص چې ده
چرې به پوره نهٔ شي
لا مې نظر سترے کړه
ستا به هُم دمه نهٔ شي
جوړ دے دَ ښکلا وقار
سترګې دې اوپره نهٔ شي
سم دَ .هرکلي سره
ګوره! "مخه ښه" نهٔ شي

څار! لهٔ پښتني ستر
خوب کښې هُم ښکاره نهٔ شي

(c) ketabton.com: The Digital Library

تهٔ زما فکر او خیال زده
زهٔ دې هُم زلفې او خال زده
زهٔ منلے دَ اقدار یم
تهٔ دَ سترګو مې هر سوال زده
سیاه خال نه دې معلوم کا
دَ هر سوی زړګی حال زده
ما چې سُر دَ مینې تار کړهٔ
کاش! کهٔ تا دَ وصل تال زده
دا چې! لوښے دَ زړهٔ مات شی
رغاوے ئې کوم کلال زده
ؤلې رنګ دې هسې تښتی
دلې خلق تول احوال زده

دَ ارمان ځلے به څهٔ کړم
رسم، څوک؟ دَ شال، مشال زده

(c) ketabton.com: The Digital Library

ما نه مې نظر دے ورک
تا نه دې اثر دے ورک
څوک لۀ خپل کنډر دے ورک
چا نه خپل دوتر دے ورک
دا چنې، کوځې خوشې
اوس چې لوئ ټبر دے ورک
چرته لوېټه، پټه
چرته کښې خادر دے ورک
دلته کۀ دستار رېښې
هلته مګر سر دے ورک
مړه ده دَ دلدار وضع
ناز هُم دَ دلبر دے ورک

زلفې پۀ کابل فنا
مخ پۀ پېښور دے ورک

(c) ketabton.com: The Digital Library

دریغه! یو پهٔ زړهٔ مابنام
ما ته خوَلهٔ پهٔ خوَلهٔ مابنام
دا تیارهٔ تیارهٔ مابنام
بیا سپېرهٔ سپېرهٔ مابنام
نهٔ هسې ډېوې بلې
نهٔ هغه راتلهٔ مابنام
بیرته لوېتېه نهٔ کا
داسې بیا دَ څهٔ مابنام
تېښتې انتظار نه مې
دا دې هم لا ښهٔ مابنام
ستورې پهٔ اسمان ځلې
درومې چُپه خوَلهٔ مابنام
زړهٔ ته لَلې لو وائم
هاوُ! کهٔ شي اودهٔ مابنام

ستا دَ زلفو توروَ ته
شي اوبهٔ اوبهٔ مابنام

(c) ketabton.com: The Digital Library

دَ درد و غم او اذیت قیصه ده
زما قیصه دَ محبت قیصه ده
لږ مې دَ اوښکو شور ته غوږ ږنیوه
نظم کښې خنګ دَ بغاوت قیصه ده
دَ شک اَو یاس لهٔ هره تږکه خالي
زما دَ عزم او جرأت قیصه ده
ستا دَ زلفانو، بانهٔ، خال پهٔ نوم مې
دَ صبر، زغم، استقامت قیصه ده
لاره کوڅه او پهٔ حجره ئې ګورم
وړکه دَ ننګ، پت او حُرمت قیصه ده
دَ زلفو تار پهٔ آئینه کښې ګسی
خومره اُوږده اوس دَ حَیرت قیصه ده
ستا پهٔ هر تال کښې انتشار انتشار
زما هر تار کښې دَ وحدت قیصه ده

دَ شیرین یار دَ اسوېلو پهٔ ژبه
ږګوره خومره دَ حدت قیصه ده

(c) ketabton.com: The Digital Library

نظم

خپله خاوره خپل قانون وي
په خپل واک کښې مو ژوندون وي

بندګي شوه د مړيانو
مرګ د ننه په پرون وي

(c) ketabton.com: The Digital Library

امن او ښکلا

دَ خزان قاصد په شا شی
دَ سپرلی قافله راشی

غاټولونه، لاله ګُلی
په دا پُولو، پټو بیا شی

اُومه خلۀ غُټی موسیږی
نګهتونه په ګډا شی

بوراګان هسې بڼیږی
بلبلان سر په ثنا شی

دَ وطن دا ګُلستان مو
امن امن شی ښکلا شی

(c) ketabton.com: The Digital Library

ازادي او وطن

دَ وطن نه چرته لرې
دَ ظالم صياد ولقه كښې
يو مرغۍ دَ سيالو سياله
وې راګېره په پنجره كښې

په فضا كښې چې سَبل وينې
نو الوت دَ وطن غوارې
په خپل بڼ پسې پرېشانه
خپلې جالې پسې ژاړې

ازادي كه لوى نعمت دے
خپل وطن هُم يو جنت دے

(c) ketabton.com: The Digital Library

اے دریغه!

چې پټکے دَ امامت وي
خو شمله دَ شجاعت وي

دَ مطرب لۀ دې ربابه
يو نغمه دَ بغاوت وي

دَ شپونکی لۀ دې شپېلیه!
بیا ټپه دَ حریت وي

وفادار کۀ جفاکار وي
خو یو یار پۀ هر صورت وي

خیال مې باد ته دَ وخت وایي
پستنه یو تېر ساعت وي

(c) ketabton.com: The Digital Library

دا دُعا دَ حجرې (دېرې) په جوړېدو وُليکلے شوه

خدايه!

دا اوتاک مې ګُلستان هسې ودان کړې
مګر دا چې ئې په عمر جاودان کړې

وسيله ئې دَ خُوږ زړونو دَ درمان کړې
مرتبه ئې دَ جنت دَ سائبان کړې

سرچشمه ئې دَ نړۍ دَ امنيت کړې
عمارت دَ مِلتونو ورځېران کړې

دمه ځاىْ چې دَ بادشاه هُم دَ ګدا وى
شناخت ئې خاص و عام باندې عيان کړې

(c) ketabton.com: The Digital Library

هر مېلمه اَو مسافر ته زړهٔ فراخه
برکت ئې دومره زيات دَ دسترخوان کړې

دَ جرګو او مرکو وَ احاطو له
يو مرکز ئې دَ همه پښتونستان کړې

څو تيلي مې راټول کړي پهٔ خوارو دي
دغه جاله پهٔ امان لهٔ هر طوفان کړې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځواني

دَ ځوانۍ په حقله دَ درې پوهه شاعرانو نظر

غالب

ښهٔ ساعت او روغ صورت وی
نو ځواني هُم بادشاهي ده

خوشحال ختټک

دَ بادشاه لهٔ پيرۍ ښه ده
کهٔ ځواني دَ مُصلي ده

رحمان مومند

چې ځوانۍ کښې تقوادار وی
مرتبه ئې دَ ولي ده

(c) ketabton.com: The Digital Library

دَ وخت لیلا

ګُټو کښېږي زَر مټو کښېږي زور غواړي بنهٔ
پهٔ زړهٔ کښېږي شور پهٔ خلهٔ کښېږي اور غواړي بنهٔ
ښکلے محل پهٔ رنګ له کور غواړي بنهٔ
هر سهولت يو پهٔ څلور غواړي بنهٔ

دا چې قدم دَ خپل شباب اَخْلي
ښه جائزه دَ ژوند دَ باب اَخْلي
پهٔ يو ساعت دَ ژوند حساب اَخْلي
هر يو خراج پهٔ آب و تاب اَخْلي

دَ وخت لَیلا دَ مجنونانو نهٔ ده
دَ ښَبَر سرو نشیانو نهٔ ده

(c) ketabton.com: The Digital Library

ګران مشر اجمل ختک ته

دا زوال لاندې سر شه
لا کمال دې باندې بر شه

دَ مستۍ همه سپرلے هُم
بیا دې خور پهٔ لر او بر شه

دَ رنګ رنګ نِکهت پیرونه
لهٔ تور غره تر سپین غر شه

مابې چغه دَ وحدت کا
ایلم بیَرته اوچت سر شه

بولان بیا له مِلا ترلے
خَیبر هُم بنهٔ رابېر شه

(c) ketabton.com: The Digital Library

پۀ لنډی آو اباسین کښې
غُرځنګونه زوَرور شه

شي تازه دَ ګودر غاړه
راژوندے دي مازيګر شه

پاڅي پوک وَهي شپيلۍ ئې
شپونکے بيا پۀ ټپه سر شه

مطربان دي چنګ تر ځنګ کا
هر مضراب ئې پۀ سُر بر شه

هر ساقي باده پۀ لاس کښې
ستا دَ ترو. پۀ خوا ورشه

ډيوه بله پۀ حجره کښې
وحشت چاودے پۀ خيګر. شه

(c) ketabton.com: The Digital Library

بیا درنو درنو پټکو کښېږي
شملې لَکې برابر شه

خدایْ مې چغه درته بانګ کا
راپَیدا دې ورک سحر شه

پهٔ انګڼ کښې دې اتڼې
لهٔ کوڅې دې ویر بهر شه

هره شپه درته شوقدر
هره ورځ درته اختر شه

(c) ketabton.com: The Digital Library

پوره په هر کالی

دَ ښائست یوه هستي ده
یا خو حُوره یا پری ده

کۀ لۀ خط او خال مُشکی ده
نو لۀ زلفو عنبری ده

ګُور کاکل ئې سیاهي ده
سپین جبین ئې روښنائی ده

ځلانده ماهِ تمام ده
خو پۀ بام نۀ ده مخفی ده

دَ حُرمت، حیا پرده کښې
یوه نُغښتې باریکی ده

(c) ketabton.com: The Digital Library

موئ کمره، لاله لبه
پهٔ چشمانو نرګسي ده

لکه ګُل وی خوشبوداره
هُم بنائِست دے هُم خوبي ده

پهٔ قامت کښې لکه سروې
پهٔ غړه کښې صراحي ده

سر تر پایٔ پهٔ سُرور ډوبه
پهٔ رګ رګ کښې ئې مستي ده

پهٔ رګ رګ کښې ئې مستي ده
خو ښېبوه ئې زاهدی ده

خوئ کښې تلې فرښتو ته
لهٔ جنته ئې بوتې ده

یا بُلبُله یا مېنا ده
دَ ګُفتار ئې شیریني ده

(c) ketabton.com: The Digital Library

پهٔ بیان کښې وزن داره
دَ مفهوم ئې روانی ده

پهٔ ادراک او فهم دواړه
لا سپوا تر هر سړی ده

هُم پهٔ راز او پهٔ رموز کښې
ډونګی زیاته لهٔ کوهی ده

علم داره، عمل ناکه
بې حسابه نایابی ده

شیرین یار ئې څهٔ صفت کا
دا پُوره پهٔ هر کالَی ده

(c) ketabton.com: The Digital Library

ما ته یاد شی ای وطنه

ما ته یاد شی ای وطنه! همه تېر زاړۀ وختونه
زما زړۀ باندې پراتۀ دی هغه ډېر خواږۀ یادونه

هغه زۀ چې یو ماشوم وُم
زۀ به پروت وم پۀ ځانګو کښې

پۀ ځولۍ کښې، کله ترخ کښې
ډېر پۀ ناز او پۀ نخرو کښې

ما ته مور به الله هو وې
دَ اواز خوږو چپو کښې

خور او ورور لَلي لَلو وې
ترنم او پۀ نغمو کښې

(c) ketabton.com: The Digital Library

لهٔ دي پس شوم پهٔ خپوړو
او بیا ساه راغي پاپو کښي

ما وهلي به بیا منډي
ستا پهٔ پولو، پهٔ پټو کښي

پهٔ تکل دَ تاروګو به
ګرځېدمه پهٔ واښو کښي

یا مشغول به وُم پهٔ لوبو
چرته ګټو پهٔ ټیکرو کښي

•

چې رابره به سپوږمۍ شوه
پټ پټوني نه دَ ستورو
ما ته یاد شي اے وطنه!
زما زړهٔ باندي پراتهٔ دی

ما غُبنتل به تري مَمونه
اخستل به سي خوندونه
همه تېر زاړهٔ وختونه
هغه ډېر خوارهٔ یادونه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ستا په کلو، په باڼو کښې
هلکان چې به ټولګی وُو
په رنګ رنګ له هغه لوبې
ښهٔ په درز به ماښامی وُو
یا به لوبه وه د سیو
ښهٔ تاو شوی به لنډی وُو
یا به لوبه مو د پانې
یا انګې کښې به مَلی وُو
هغه بل خوا جینکو به
څو جوړ کړی کورکی وُو
یا جوړ کړی ئې وادُونه
د ګُوډۍ او ګوډاګی وُو
هُم ئې لوبې د موسیَوَ
په چیندرو کښې الګوډی وُو
یا داوُونه په میرګاټو
"یا وَنی" او "دووَنی" وُو

چې به جوړ شُو په حجره کښې | د څلمو دوه طرفونه
یا د مخی ګُوزارونه | یا ټیکونه، اکوړونه
ما ته یاد شی اے وطنه! | همه تېر زاړهٔ وختونه
زما زړهٔ باندې پراتهٔ دی | هغه ډېر خوارهٔ یادونه

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغه ستا پهٔ للمو دشتو
چې به راغلهٔ بهارونه
تیوکېدلی به غانټول وُو
آو لاله هُم سرهٔ مخونه
کله شین، کله باران به
ځانله ځانله ئې خوندونه
کهٔ به جوړ دَ بوډۍ ټال شو
دَ قدرت؛ جمع رنګونه
هُم اباد دي ګودرونه
مَستي جونه قطارونه
پهٔ ترخونو کښې منګی ئې
پهٔ یو بل باندې تېلونه
یا پهٔ سیند کښې شاه ځلمیانو
چې پهٔ مټ به کړهٔ جالونه
پهٔ مهیانو پسې چَړ کښې
پهٔ ځَپْیاکو ګُوزارونه

چې سیند غاړې ته پهٔ اُوړې اچول به مو سپرونه
پهٔ چپو کښې به تارې وې تش بازو آو شنازونه
ما ته یاد شي اے وطنه! همه تېر زاړهٔ وختونه
زما زړهٔ باندې پراتهٔ دی هغه ډېر خوارهٔ یادونه

(c) ketabton.com: The Digital Library

هر ماښام هغه ماښې ته
دَ مارغانو تلهٔ سپلونه
پهٔ اسمان کښې به رواني
هغه زانې قطارونه
پهٔ بېلو کښې سُرخابانو
چې به وُنيؤل ناوُونه
پهٔ مېره کښې چې به ځرارو
راچېړل دَ زيل سُرونه
دَ طوطيانو، ښاروګانو
پهٔ هر بڼ کښې اوازونه
دَ زرکانو، طاؤسانو
هغه کړيکې او چړکونه
يا لهٔ جاړو ترنګؤل چې
تاروګانو خپل تارونه
پهٔ نارو به وُو تنزرې
دَ مرَز پېچ پرَکونه

چې نغمې وې دَ بلبلو دَ کوئل خوارهٔ کُوکُونه
ښنګه ډک وُو لهٔ سُروده سحرونه، ماښامونه
ما ته ياد شي اے وطنه! همه تېر زارهٔ وختونه
زما زړهٔ باندې پراتهٔ دی هغه ډېر خوارهٔ يادونه

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغه دَنگ اَو اوچت غرونه
تر اسمانه ئې سَرونه
پهٔ لمن کښې ئې غُزان وُو
پهٔ سرونو نښترونه
ګرځېدل ئې سردرو کښې
دَ زمریانو کنډکونه
دانګېدلې غرڅنی به
شړېدل به ابشارونه
پهٔ هوا شیکری، باښې وې
پهٔ غوټو به وُو بازونه
خزندو اَو درندو نه
سُوړې ډکې هُم غارونه
دَمه شپه کښې راؤښکل به
شرمخانو اوازونه
پړقېدهٔ به اورکی — هم
دَ پېریانو لاټېنونه

چې جهان پرې ښائسته وو دَ فطرت بلا رنګونه
زما سترګو کښې ځلېږی دَ حیات واړه عکسونه
ما ته یاد شی اے وطنه! همه تېر زاړهٔ وختونه
زما زړهٔ باندې پراتهٔ دی هغه ډېر خواږهٔ یادونه

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغه موج اماج دَ زمکو
دَ هر چا زمينداري وي
پرې اباد وُو ارتونه
دَ هر چا قُلبې، جوړې وي
دَ اسانو او غويانو
جوړ زغلونه او مېلې وي
ښهٔ چېکار چېکار کندوان وُو
ښې پرېوانه به غلې وي
وُو محدود ضرورتونه
پهٔ تونبې کښې خو توښې وي
بې ضرر دَ خاورو لُوښې
کهٔ دونبې، کټوې، کاسې وي
يو توشک، يوه شړې وه
کښاوې وي او پښې وي
دَ ژوندون اوړې وي سپکې
ملازې وي نهٔ نخرې وي

چې پهٔ لَو او پهٔ غوبل به لګېدلې اشرونه
دَ يو بل پهٔ کار راتلهٔ به وُو دا هسې عالمونه
ما ته ياد شي اے وطنه! همه تېر زاړهٔ وختونه
زما زړهٔ باندې پراتهٔ دی هغه ډېر خوارهٔ يادونه

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغه ډکه به حجره وه
سره تړول درانهٔ پګونه
ښې ډزني ډزني کاتې وې
ښهٔ دراز دراز قدونه
پهٔ پټکو کښې شملې لکې
پهٔ څنګ توري، ټوپکونه
ګرځېدل به تاو بریتونه
دَ غَیرت او ننګ مړونه
په جرګو هوارؤل ئې
تړول خنډونه، جنجالونه
لاس پهٔ نام ورته کسبیان به
پهٔ چکر ئې چیلمونه
ماسخوتن به دَ ځلمیانو
پهٔ حجرو کښې محفلونه
دَ منګې هغه ټنګونه
پهٔ رېلو ئې ربابونه

چې دَ خوند آو دَ وقار وُو ښکلې واړه ساعتونه
مینه مینه ورورولی وه کشالې وې نهٔ جنګونه
ما ته یاد شی اے وطنه! همه تېر زاړهٔ وختونه
زما زړهٔ باندې پراتهٔ دی هغه ډېر خوارهٔ یادونه

(c) ketabton.com: The Digital Library

آه ---- نجات

نهٔ مو خود شته نهٔ اختيار
نهٔ مو زيست شته نهٔ روزگار

نهٔ ثاني دَ فريد خان شته
چې تسليم کا هندوبار

نهٔ ميرويس پهٔ ببرته راغے
کا ګورګين پهٔ ګور دوڅار

نهٔ پيدا بل احمد شاه دے
چې مرهټې شي ببرته خوار

وران دوتر دَ شيخ ملي دے
وْرک احمد ملک سالار

(c) ketabton.com: The Digital Library

نهٔ مُهم دَ یوسفزو شته
چې مغل وُکاندی ډار

سوړ تحریک دَ پیر روښان دے
دَ خپلواک غلے پرچار

دریا خان او ایمل خاورې
دَ ملت خُونه تار تار

نهٔ پهٔ رنګ دَ فتح خان څوک
چې پرې ناز وُکا پنجتار

بند تپه دَ ملالۍ ده
پهٔ یرغل نهٔ دے ناتار

کوم دے زړهٔ دَ ملتاني اوس
پهٔ فبرنګ نهٔ شي ایسار

نهٔ مو ګُتو کښې قلم شته
نهٔ پهٔ لاسو کښې تلوار

(c) ketabton.com: The Digital Library

دائرې دَ استقبال له
مونږه نۀ لرو پرکار

نۀ پۀ زَرو باندې شتۀ يُو
نۀ پۀ زور باندې نامدار

پۀ جامه مو څۀ کار نشته
خو منښ يُو پۀ دستار

دَ پټکی ترل مو نۀ زْده
نوم به غواړو دَ سردار

نۀ پخپله څۀ کوے شو
نۀ څوک بل پرېږدُو اوزګار

دَ ملت پۀ کار ناپوهه
دَ ځان سُود لره هوښيار

(c) ketabton.com: The Digital Library

پهٔ یوه تکه خرڅېږو
زمونږ دَغه دے بازار

ډېر شتهٔ من دَلي یادېږي
نمک خوار دَ استعمار

پهٔ رنګ رنګ لره جامه کښې
دلال راشي دَ بادار

خومره لوبې پهٔ مونږ ؤکړې
هرې پېښې پهٔ بار بار

هر خاطر به وی لاجمع
څو چې نهٔ شُو تول همکار

خدای دې وُکا شیرین یاره!
پهٔ پښتون راشي بیا وار

(c) ketabton.com: The Digital Library

مشر نځو خان ته!

دَ دي کلی ثانی پلاره
نر سالاره لویٔ سرداره

سینه وره، وضع داره!
دَ خپل قام لهٔ غمه خواره!

مُناره درپسې ژاړی
راشه بیا ورته پهٔ لاره

کهٔ دا لاړې دی غوَرِ شوی
ستا دَ اَس دَ تاپ دَ پاره

سر لهٔ ګوره کا راپورته
ګوره! کلے تر بازاره

(c) ketabton.com: The Digital Library

دا منم؛ څهٔ ځان ځانی ده
دَ هر چا ده خپله چاره

هره چاره بازاری ده
خلقه شؤله سودماره

مګر ستا دَ نرې وینې
یو څو څاڅکی تازه داره

دا دَ نوی کُول ځلمی دی
دَ خپل وخت نه خبرداره

لهٔ مړانې عبارت دی
پهٔ جذبه دَ ننګ سرشاره

"اجازه" دې یوه غواړی
دا دسته ده نوره تیاره

باتوران دی خو بس دا چې
اوس بې مشره، بې سالاره

(c) ketabton.com: The Digital Library

څۀ به ښۀ وی کۀ بیا راغلې
دَ تا ډاډ ته پامته داره

یا خپل سورے راپېرزو کا
پۀ دا هُم دې منت باره

دَ دې کلی ثانی پلاره!
نر سالاره! لوی سرداره!

(c) ketabton.com: The Digital Library

نوحه

(دَ یو مشر پهٔ تلین)

دَ هوا قاصد خبر راوړو قَفَس ته
وې ئې: غوږ شه! ستا لهٔ کلی یو ابا لاړ

ما وې: ژبه دې شه ګُونګه، خلهٔ دې ماته
څهٔ درُوند غم پهٔ خُونه راغے — "لوی لالا" لاړ

دَ جنت رضوان ولاړ ئې هَرکلی ته
چې پاک روح ئې پهٔ پرواز شهٔ پهٔ سما لاړ

هیڅ جامه ئې دَ ریا دَ زُهد نهٔ وه
حقیقت کښې پهٔ دا دوْر وو پارسا – لاړ

هُم خوددار وو، هُم دلدار وو – بلا ؤشوه
پهٔ یو ذات کښې چې فقیر وو هُم باچا – لاړ

(c) ketabton.com: The Digital Library

ښئ پاکانو پکښې نُوَرى خپل لړلى
دَ دُنيا لۀ آب وَ ګِل؛ مګر صفا لاړ

مرتبه ئې دَ "وَلى" نه کمه نۀ وه
اُف! دَ مرګ پۀ بهانه رانه وېړيا لاړ

دَ حجرې دالان کۀ وير کا؛ وَرله ښائى
چې درست "آب" ترې مقدر ته پۀ رضا لاړ

(c) ketabton.com: The Digital Library

تخیل

تخیل مې لکه باز دے
بلندۍ کښې ئې پرواز دے

لۀ هر باده، هر طوفانه
هسې رنګ له بې نیاز دے

دَ باتور هسې تُورزنے
پَر او پنجه کښې ممتاز دے

پۀ تورتم دَ شپه کښې وینی
دے یَو هغهٔ نظرباز دے

مُستحق دَ بلا داد دے
سزاوار دَ هر اعزاز دے

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغه او زه

هغه زلفې چې خنې کا
ښکنبې وتومبي ګلاب
هغه سترګې چې کا تورې
ښکنبې کښېنوی قصاب

هغه غوړې تازه شونډې
ښکنبې خوند پټ د کوثر
لا باده چې په پياله کا
ښکنبې ډوب کا مست نظر

بيا کوم شان دے او کوم ځان
څۀ توبه ده، څۀ ايمان

(c) ketabton.com: The Digital Library

دَ بُلبُل ناله

(دَ یو اشنا په تلین)

دَ خاطر بلبل آزار شۀ بهار لاړو
ډک دَ ګل دَ خنداګانو سهار لاړو

لکه باد چې پۀ مخ راشی ځېنې تېر شی
ځلې دا چې هسې ډېر پۀ رفتار لاړو

ما چې طمع دَ یاری ئې تر ابد کړه
هغه یار دَ یو ساعت پۀ اتبار لاړو

ما پۀ اوښکو ملغلرو به پېرلو
څومره سهل دَ دُنیا پۀ بازار لاړو

اوس نغمه کۀ پۀ خلۀ راشی خو ناله شی
چې مطرب اشنا لۀ چنګ و ستار لاړو

دَ همزولو دَ تولی نو څۀ سیالی ده
چې ئې خاورو لره ګُل دَ دستار لاړو

(c) ketabton.com: The Digital Library

آه -----درونـد پښتونه!

نۀ شمله، نۀ دې جرګه شته
نۀ حجره، نۀ دې کتهونه
نۀ چيلم شته نۀ کَسبيان شته
نۀ دې رعب او نۀ بربتونه

نۀ تۀ مشر هسې پاتې
نۀ دې هغه کشران شته
نۀ دې "راشه"، نۀ دې "درشه"
نۀ دې هغه دسترخوان شته

درونـد پښتونه! ځان دې خوار کړۀ
تا لۀ ژونده جوړ بازار کړۀ

(c) ketabton.com: The Digital Library

حالات او باور

تهٔ دې ناز کړې پهٔ جمال
زهٔ غره يم پهٔ جنون
زهٔ قائل يم دَ وصال
تهٔ خوښېږې پهٔ بېلتون

تهٔ اخته پهٔ تغافل
زهٔ لګيا يم پهٔ پاخون
تهٔ دې ياد پهٔ خور کاکل
زهٔ موسوم يم پهٔ تړون

خو کهٔ بېله لرې لار
تا به څان ته کړم همکار

(c) ketabton.com: The Digital Library

وطنه-----خو!

درست عالم به در حَېران کړم
تا به ټول ودان کړم
دَ تا دشتې دا مَېرې به
زۀ ښېرازې ګُلستان کړم
دا چَنې او دا کوڅې به
زۀ دې ښادې په جهان کړم
تا به زۀ جانان جانان کړم
تا به زۀ جنت نشان کړم

خو دا خپل دَ قام وګړی
لۀ هر خوا راته بدخوا دی
څوک دَ لاس نه مې رانيسی
څوک دَ پښو نه مې راکاږی

(c) ketabton.com: The Digital Library

پهٔ ما ګران لهٔ خپله تنه
اے زما خوږه وطنه!
دي علت سره پهٔ جنګ یم
خپل هیئت نه چې پهٔ ښنګ یم
کهٔ پهٔ ژوند ترې نه اوزګار شم
ګنړه ستا هلهٔ پکار شم
نو کهٔ خاندې او کهٔ ژاړې
دَ سر خَبر به راته غواړې

(c) ketabton.com: The Digital Library

دَ استعمار دلال ته

تهٔ ملګرے دَ يرغل
زهٔ ملا تړ مې دَ خپل تل
تهٔ يې غل دَ غلو تر ځنګ
زهٔ يم ساد دَ سادو مل

تهٔ پرچار دَ اطاعت
زهٔ نغمه دَ بغاوت
تهٔ سبق دَ غلامۍ
زهٔ تپه دَ حريت

تهٔ دې خپله نيوه لار
زهٔ به خپل کومه کار

(c) ketabton.com: The Digital Library

رښه اوښکه دَ پښتنې لَيلا پۀ نوم

چې به شته شي کۀ معدومه
ما ته هېڅ نۀ ده معلومه
ستا لۀ ياده زېږېدلې
توره شپه وه دَمه شومه
واخله غېږ کښې دَ شفقت ئې
رښه اوښکه ده ماشومه
مګر ښکل ئې هم پۀ خيال کا
دا معصومه پۀ خوْلۀ اُومه
دا مې تا ته کړه منسوبه
ستا پۀ نوم به شي موسومه
لکه ما هسې بې نُومه
خدایٔ دې نۀ کا څوک محکُومه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ښکلی دَ خپل کلی

دَ حیا پهٔ تان ساتلی
نازؤلی ښهٔ ښاغلی

جینکۍ لکه پېروی
هلکان ئې کلک کوتلی

راته ښکاری ئې پهٔ وړاندې
دَ جهان ښکلی ناؤلی

پهٔ زندان کښې راپهٔ یاد شی
همه ښکلی دَ خپل کلی

ډېر مئېن پرې شیرین یاره
پهٔ شعرونو مې نمانځلی

(c) ketabton.com: The Digital Library

قطعات

ستا پهٔ زلفو مې قسم دے
ګوره شپه به وارخطا شي
دَ تيَرو پهٔ تسلسل کښې
دَ سحر ستورے پَيدا شي

☆

پهٔ اُفق به دَ مِلت مې
دَ سبا ستورے ښکاره شي
لتهٔ شپه به کډه واخلي
سحر بانګ خو به موزده شي

☆

پهٔ سايه دَ خودداري کښې
تر خپل وسه دلداري کړم
دَ پښتو دَ ګُلستان مې
تل پهٔ وينو آبياري کړم

(c) ketabton.com: The Digital Library

☆

ستا دَ مينې لېونتوبه سره ښايم
چې دَ وصل په هيله باندې دې پايم
کاشکې! ستا هَم نوائی خو مې نصيب وے
چې په غوټه ژبه هم دې مګر ستايم

☆

بانګ دَ سحر چې مو خَپې خَپې دے
لړزه دَ شپې په کټ پوزي نۀ راځي
ځکه بيا ښکر دَ مُغلوالي ؤشو
دا چې مَېدان ته يوسفزی نۀ راځي

☆

تسلسل دَ استحصال کۀ ستا نظام دے
خو غفلت او شرافت مې نن تمام دے
تا ودې وينې مې احساس ته داسې ؤوې
خپلواکي دې بس اساس دَ استحکام دے

(c) ketabton.com: The Digital Library

☆

دا حاکم دَ چا مرئے دے
دا قاضی دَ چا دلال دے
اوس دې خَیر دَ چنې غواړه
مل دَ غَل سره کوتوال دے

☆

یو ذره به ئې رانهٔ شی خهٔ پهٔ خوا
کهٔ څوک کاندی چرې طمع لهٔ مُلا
کار دَ ورکړهٔ کله زده دَ کوم ګدا
عن که تخت دَ پاسه کښېنی دَ باچا

☆

دَ عالم او دَ مُلا دے تفاوت
څو ئې ډېر دے سره مینځ کښې مُصلحت
دَ هر چا دے خپل صحت او خپل علت
باید کښېنې ښهٔ عالم ته پهٔ صحبت

(c) ketabton.com: The Digital Library

☆

پهٔ دُنیا کښې دَ هر چا دے بېَل بېَل کار
کا هُنر سره انصاف خپل هنرکار
نه چې زرو وَ ته کښېنوې لوهار
نه چې اوسپنې ته کښېباسې سُنار

☆

خال دَ مخ به دې مشال شی
تار دَ زلفو به دې تال شی
دا زوال به مې کمال شی
انفصال به دې وصال شی

☆

دَ صبا یوه ورږمه یم
لکه ګُل به دې خندان کړم
دَ باران مَره شبېبه یَم
لکه باغ به دې ودان کړم

(c) ketabton.com: The Digital Library

☆

کۀ پۀ عقل پۀ شعور وی
خپل مراد به راحضور وی
کۀ دَ بخت پۀ حواله شی
بیا سړے ګنه مجبور وی

☆

خپل مو واک او خپل اختیار وے
پۀ مرضۍ مو زیست روزګار وے
دا تپه دَ خپلواکۍ مو
عن پۀ سر باندې دَ دار وے

☆

دا چې ډېره بې وسی ده
یار، اغیار پۀ کناره دے
دَ تا غم مې خوا پۀ خوا دے
دَ تا یاد هم راڅخه دے

(c) ketabton.com: The Digital Library

☆

ستا په زُلفو کښې چې وُرکې
وسوسې دَ تور بېګا دی
ستا له مخه برېښېدلې
علامې دَ سپين سبا دی

☆

دَ تا حُسن دَ تا مينه مې موضوع ده
کوم عنوان، کومې قيصې نه خبر نهٔ يم
هر يو غږ مې ستا دَ وصل دَ حصول دے
بلې چغې او نارې نه خبر نهٔ يم

☆

تهٔ کهٔ هسې نر سالار شوې
زهٔ هُم هغه کلک سپاهی يم
تهٔ کهٔ هسې زور امام شوې
زهٔ هُم هغه مقتدی يم

(c) ketabton.com: The Digital Library

☆

دا حُجره ده، که اټې ده
دا کوڅه ده، که بازار
رپ هم نهٔ وهي بې ګټې
دا دې زيست دے که روزګار

☆

ستا يادونه ښهٔ لهٔ تا دي
روز وشب مې خوا پهٔ خوا دي
دا څو اوښکې مې مايه ده
چې ستا آب لره پَيدا دي

☆

پهٔ ښکاره دَ لارې مل
پټ پهٔ زړهٔ کښې راته غَل
پهٔ ظاهر راته واصل
پهٔ باطن کښې رانه بيل

(c) ketabton.com: The Digital Library

دا زهٔ چوزچې خدای هٔما کړم   بیا وَ ما ته لوړ پرواز څهٔ
دې نظر، پنجو او پَر ته   کوم باتور او کَته باز څهٔ

لا مې نور هسې الوت وے   دَ سپوږمۍ ستورو نه بره
چې را لاندې هر رفعت وے   دَ اسمان تر هاغه سره

زما عزم بې بس نهٔ وے
زهٔ بندی پهٔ قفس نهٔ وے

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library